

சிவமயம்

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை

குமரகுருபரன்

மலர் 19 | கீலக ஶ்ரு வைகாசித் திங்கள் 1-ம் உ[13-5-68; | இதழ்-5

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் சோடச விநாயகர்

உயிர்களுக்கு அருள்பாலிப்பதற்காக இறைவன் கருணைப் பெருக்கால் மேற்கொண்ட திருமேனிகள் பல. அவற்றின் பெருமைகள் எல்லாம் சமயநூல்களுள் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படும். அவற்றுள் விநாயகப் பெருமான் திருவுருவம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. தடைநீக்கித் தண்ணருள் வழங்குவதும், இடர்களைந்து இன்பம் பெருக்குவதும் விநாயகப் பெருமானது தலையாய அருட்செயல்கள். மேலும் மக்கள், தேவர், விலங்கு, பூதம், ஆண், பெண், ஆகிய பல்வேறுபட்ட தோற்றங்களுக்கும் மூல முழுமுதலாய் நின்றிலங்குவது விநாயகர் திருவுருவமே.

விநாயகப் பெருமான் தன் அடியார்களுக்கு அருள் வழங்கத் தாங்கிய திருமேனிகள் எண்ணிறந்தன. அவற்றுள்

பதினாறு திருமேனிகளோடு பெருமான் சோடச விநாயகராக ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி எல்லோருக்கும் அருள்பாலித்து வருகின்றார். இவ்வருள் நிகழ்ச்சி அறப் பெருங் கொடைவள்ளலும் அருந்தவச் செம்மலுமாகிய திருப்பனந்தாள் காசிமடத்து அதிபர் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களது பெருங்கருணையால், ஸ்ரீவைகுண்டம் மக்களுக்குக்கிடைத்துள்ளது. சுமார் 3000 ரூ சிலவிலும் ஸ்ரீ காசிமடம் இளவரசு ஸ்ரீலஸ்ரீ முத்துக்குமார சுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் கண்காணிப்பிலும், மேற்பார்வையிலும் சோடச விநாயகர், (16) பதினாறு திருவருவச்சிலைகள் செய்வித்தும், ஸ்ரீவைகுண்டம் கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்ததாமல்லாமல் கோவில் கட்டுமானச் சிலவும், சூம் பாபிஷேகச் சிலவும் மனமுவந்தளித்து, சோடச விநாயகர் வகையரு நித்திய பூசை நிதியென்று, நிலப்பெறுமானம் ரூ 20,000 க்கு அறக்கட்டளை சாசனமும், கருணைபாலித்தருளி ஆவனப்பதிலும் செய்திருப்பதிலிருந்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் அவர்களுக்கும், அவர்கள் வழி நின்றொழுகும் ஜூனியர் சுவாமிகள் அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ குமரகுருபரர் அவநாரத்தலமாகிய, கைலாசபுரம் என்னும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தின்பாலுள்ள ஈடு, யீணையில்லா பேரன்பும் விசுவாசமும், பக்தியும் தெள்ளிதின் விளங்கும்.

கிலக ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள் இரண்டாம் நாள் (14-4-1968) ஞாயிற்றுக் கிழமை முற்பகல் 10½ மணி அளவில் சோடச விநாயகர் கடவுள் மங்கலப் பேருவிழா (பிரதிட்டை) மிகச்சிறப்பாக நடந்தேறியது. ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் அவர்கள் ஆணைப்படி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் அவர்களது அற நிறுவனங்களைச் செம்மையாக நிர்வகித்து வரும் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் திருமடத்து மாணேஜிங் டிரஸ்டி திரு. T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை அவர்கள் B. A. B. I. இவ்விழாவைத் தமக்கே உரிய சிறந்த முறையில் நடத்தினார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஸ்ரீ சோடச விநாயகர், இவ்வூர்ச் சகட்டுக்காரத் தெரு ஸ்ரீ குமரகுருபரன் அச்சக வளவில், அச்சகத்திற்கு தென்புறம் நிறுவப் பெற்றுள்ள அழகிய சிற்ப திருக்கோவிலில் எழுந்தருளியிருந்து அருள்பாலித்து வருகின்றார்.

கடவுள் மங்கல நாளிலிருந்து அன்பர்களின் பக்தியும், ஆர்வமும் மிகப் பெருகியுள்ளன என்பது நாள்தோறும் கோவிலுக்கு வருவோர் தொகை கூடி வருவதிலிருந்து புலப்படும். ஒவ்வொரு நாள் வழிபாட்டினையும் ஒவ்வோர் அன்பர் தாமே ஏற்று நடத்தி அருள்பெற்று மகிழ்வது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. மண்டலபூசை இங்ஙனம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருவதோடு மேலும் இப்பக்தியுணர்வு வேர்விட்டு வளரும் என்பதற்கும் ஐயம் சிறிதும் இல்லை. ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும், ஏன் நெல்லைமாவட்டத்திலும் இத்தகையதோர் அழகிய விநாயகர் திருக்கோவில் இல்லையென்றே கூறலாம். அன்பர்கள் விநாயகப் பெருமானைச் சோடசத் திருவுருவில் கண்டு வழிபட்டு அருள்பெற்று இன்புறுமாறு வேண்டுகிறோம்.

இங்ஙனம்
விநாயகப் பெருமான்
அடியார்கள்.

HYMNS OF THE TAMIL SAIVITE SAINTS

BY

F. KINGSBURY, B. A. (Madras)

AND

G. E. PHILLIPS, B. A. (Lond.), M. A. (Oxon.)

(மலர் 19. இதழ் 4-ன் தொடர்ச்சி)

IV

MANIKKA VASAHAH

(Sanskrit form MANIKYA VACHAKA)

- 91 மாணேர் நோக்கி யுடையாள் பங்கா மறையீ றறியா
மறையோனே
தேனே யமுதே சிந்தைக் கரியாய் சிறியேன் பிழை
பொறுக்குங்
கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமா
நகர்குறுகப்
போன ரடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்
தோமே.

- 91 The fawn-eyed maid is part of Thee ! From
holy writ Thou'rt hid !
Thou'rt honey, yea ambrosia, by man's mind not
compassed.
O king who bearest with my faults, some harsh
words did I say.
Thy saints have entered heaven. Without, false-
hood and I still stay.

(To be continued.)

Reproduced with the kind permission of Oxford University Press, Calcutta.

(N. B. Copies available for sale at the above Press)

திருச்செந்திலாண்டவன் துணை

திருவாசக அநுபூதி உரை*

(சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் இயற்றியது)

திருச்சிற்றம்பலம்

அச்சப் பத்து

இனி, அச்சப் பத்தாவன.

அகத்தியச் சூத்திரம்.

அருளுரு நச்சார்க் கச்சப் பத்துத்

தெருடரு சிவானந் தத்தின் முறுகுதல்.

பொழிப்புரை:— முற்பதிகத் திருவருளான சிவானந்தம் முற்றுப்பெற்று, முன் பிழைத்ததற்கிரங்கி, அன்பும் திரிவித வேடமும் இன்பென்றறிந்ததை யநுபூதியாற் காண்க.

ஆசிரிய விருத்தமாகத் திருத்தில்லையீ லோதிய தெனக் காண்க.

515. இனி, வேதனைப் பட்டிற்றப்பதான, தெய்வத்தை யுண்மை கொள்ளாத தன்மையைக் கூறும் (தி. - ன.):—

வெருவரேன் வேட்கை வந்தால்

வினைக்கடல் கொளினு மஞ்சேன்

இருவரான் மாறு காணு

எம்பிரான் தம்பி ரானும்

திருவுரு வன்றி மற்றோர்

தேவரைத் தேவ ரென்ன

அருவரா தவரைக் கண்டால்

அம்மநாம் அஞ்ச மாறே.

(இ - ள்). ஆண்டவனே! அடியேன் பழைய மயக்கநிவால் விஷய விச்சை நேர்பட்டுத் தீவினைக் கடலமுந்தினாலும், அஞ்சுவதில்லை; மாறுபட்டுத் தேடிய திருமாலயன் காணாத ஆன்மநாதனையும் எப்பொருட்கும் இறையோயுமுள்ள சிவன் தனதிச்சையால்கொண்ட பஞ்சவிம்சதி திருவுருவன்றி, மற்றுள்ள தேவவுருவை அசுத்த உருவெனக் காணாத பாவியைக் கண்ணுற்றால் நான் அஞ்சவேன். அம்மா, (அசை)-என அருளியதைக் காண்க.

* இவ்வரிய நூலைப் பதிப்பித்த சென்னை-திருவான்மியூர், மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் நூல் நிலையத்தாரின் அனுமதிபெற்று இது வெளியிடப் பெறுகின்றது. இதன் விலை ரூ. 13]- ஷை நூல் நிலையத்தில் கிடைக்கும், 20% கழிவு உண்டு.

திருமந்திரம் TIRUMANTIRAM

ஆளுந்தந்திரம் Tantra the Sixth

டாக்டர், திரு. பா. நடராசன் அவர்கள் M. A., D. Litt.,

(மலர் 19. இதழ் 4-ன் தொடர்ச்சி)

திருவடியே யாவும்

The Lord's Feet is all

32. மந்திர மாவதும் மாமருந் தாவதும்
தந்திர மாவதும் தானங்க ளாவதும்
சந்திர மாவதும் தூய்நெறி யாவதும்
எந்தை பிரான்தன் இணையடி தானே.

Verily are they, all mantra and all medicine;
All tantra and all giving;
All beauty and all pure way;
— Mine, Holy Father's peerless feet twain.

எந்தை இறைவனின் இணையடிகளே மந்திரமும்; தந்திர
முமாகும்; மாமருந்தும், தானங்களுமாகும்; சந்திரமும், தூய
நெறியுமாகும்.

சிவானந்த ஞேயம் அமுதநிலை உய்விக்கும்

The goal of Sivananda is ambrosial bliss

33. நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா, படரினும்
ஆங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே,
நீங்கா அமுத நிலைபெற லாமே.

Do thou incessant grapple the goal of Sivananda,
There will the primordial pasa enmesheth thee not;
An it ever envelopeth thee,
Thou but throw thine egoity out and stand fast;
Thine shalt then be the ambrosial bliss eternal.

அழியாக சிவானந்தமே அறியப்படும் பொருள். அந்தக்
குறிக்கோளில் நின்றிட, அனாதியான மும்மலபாசம் அணுகா;

ஒருக்கால் அணிகினாலும், உம் ஆணவம் களைந்து, குறிக் கோளில் நிலைபெற்று நிற்பீராகில், வற்றாத பேரின்ப அமுத நிலையை அடையலாம்.

குறிப்பு. வரி 3. ஆங்காரம் - ஆணவம்

அதனிலை - ஞேயமாகிய குறிக்கோள் நிலை.

ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஆயத்தில் அறிகுவர்

The object of The Object shall be realised in the union

34. ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு ஞானாதி நின்றிடும் ;
 ஞேயத்தின் ஞானாரு ஞேயத்தில் வீடாகும் ;
 ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஞேயத்தை யுற்றவர்
 ஆயத்தில் நின்ற அறிவறி வாரே.

To them that pursueth the Object of Knowledge
 Shalt be vouchsafed the Knowledge and its attributes;
 The Subject that seeketh the Object shalt in the Object
 merge;

They that have cognised the Object of Knowledge
 Shalt Know the object of the Object
 In the Knowledge that emerges in the union with the
 Object.

அறியப்படும் பொருளை வேண்டி நின்றோர்க்கு, அறிவும் அதன் பயன்களும் நிலையாக வந்தடையும்; அறியும் பொருள் அப்போது அறியப்படும் பொருளில் ஒன்றுதல்பெற்று விடுதலைபெறும்; அவ்வாறு அறியப்படும் பொருளில் ஒன்றுதல் பெற்றவர்கள் அறியப்படும் பொருளின் நோக்கத்தை அந்த ஒன்றுதலில் நின்றுபெற்ற அறிவிலே உணர்வார்கள்.

குறிப்பு. வரி 1. ஞேயம் - அறியப்படும் பொருள் - இறை

2. ஞானாரு - அறியும் பொருள் - ஆன்மா

3. ஞேயத்தின் ஞேயத்தை - இறைவனின் திருநோக்கை.
 ஞேயத்தை யுற்றவர் - இறைவனில் ஒன்றப்பெற்ற ஆன்மாக்கள்.

4. ஆயத்தில் - இறைவனோடு ஆன்மா பெற்ற ஐக்கியத்தில்
 "ஆயத்தேரேறி அவன் இவன் ஆமே" என்று பின்னே
 1651-வது பாட்டில் வருவது நோக்குக.

தான் அவன் ஆதல்
Thee becometh He

35. தானென் றவனென் றிரண்டாகுந் தத்துவந்
தானென் றவனென் றிரண்டுந் தனிந்கண்டு
தானென்ற பூவை யவனடி சாத்தினால்
நானென் றவனென்கை நல்ல தொன்றன்றே.

The two categories — Thee and He

See them both in Thee and He;

Offer thus the flower of Thee at the feet of He;

Then no more be it proper to say: "Thee" and "He".

தான் என்றும் அவன் என்றும் இரண்டு உண்மைப் பொருள்களையும் தனித்தனியாக பேதித்துக் காண்பதை விடுக்க; விடுத்து, தன்னிலே அவனைக்காண்க, அவனிலே தன்னைக் காண்க; அவ்வாறுகண்டு தானாகிய மலரை அவனடியிலே சூட்டுக; பின் தான் என்றும் அவன் என்றும் பிரித்துப்பேசும் நிலை நன்றல்லவே.

ஞேயத்தால் நந்தி ஆண்டது

Nandi redeemed me in Gneya

36. வைச்சன வாறறு மாற்றி யெனை வைத்து
மெச்சப் பரன்றன் வியாத்துவ மேலிட்டு
ரிச்சய மாக்கிச் சிவமாக்கி ஞேயத்தால்
அச்சங் கெடுத்தென்னை யாண்டனன் நந்தியே.

He rid me of the tatwas thirty and six,

He elevated me;

And enveloped me in the infinite expanse of the Spirit;

He imparted me the state of Permanence

And transformed into Siva Divine;

And in the Subject-Object identity dispelled my

— Thus he redeemed me - He, Nandi of blessed ^{ignorance} memory.

பிறப்பின் உறுப்புக்களாகும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் என்னிலே நீக்கினான்; என்னை மெச்சும்படி வைத்தான்; சிவத்தும் என்மீது படரும்படிச் செய்தான்; என்னை உறுதியான சத்துப் பொருளாக்கினான்; சிவமாக்கினான். அறியப்படும் பொருளோடு ஒன்றுவித்து எனது அறியாமையைப் போக்கினான். இவ்வாறாக நந்தியெம்பெருமான் என்னை ஆட்கொண்டான்.

குறிப்பு. வரி 4. அச்சம் - பிறவி அச்சம் - அஞ்ஞானத்தால் வருதல்.

(தொடரும்)

சுந்தரர் வேடுபறி

வித்துவான் தா. குருசாமி ஓதுவார் அவர்கள்,
3. சொக்கப்ப நாயக்கர் தெரு,
மதுரை - 1.

மதுரைத் திருக்கோயிலில் நடைபெறுகின்ற திருவிழாக்களில் இறைவனின் திருவிளையாடல்கள் சில 'லீலை' யாகப் பண்டுமுதல் நடைபெற்று வருகின்றன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமுருகன்பூண்டியில் சேரமான் பெருமாள் நாயனாரால் அளிக்கப்பட்ட செல்வங்கள் இறைவன் திருவிளையாடலால் கவரப்பட்டதும், 'கொடுகு வெஞ்சிலை' எனப் பதிகமோதிச் சுந்தரர் மீண்டும் செல்வத்தைப் பெற்றதும் ஆகிய பெரியபுராண வரலாற்றுப்பகுதி யாவரும் அறிந்ததே. அவ்வரலாறு இருமுறை மதுரைக் கோயிலில் என் முன்னோராலும், தற்சமயம் அடியேனாலும் சுந்தரரையும், சுவாமியையும் எழுந்தருளப்பண்ணி கள்வர் வேடமிட்டவர் முன்னால் நிற்க, சொல்லப்பட்டுவருகிறது. இந்தச் சிறிய நிகழ்ச்சியைக் கமலை ஞானப்பிரகாச தேசிகர் பெண்வயிற்றுக் குமாரரும், திருவாரூரிலிருந்து திருமுறை விண்ணப்பிக்க நாயக்க மன்னரால் அழைக்கப்பட்டுத் திருமலைமன்னரால் செப்புப்பட்டயம் தரப்பட்டவரும், மதுரைத் திருப்பணிமாலை பாடியவரும் ஆன அடியேனுடைய முன்பாட்டனருமான தாண்டவமூர்த்திக் கவிராய ஓதுவாரால் 'வேடர்பறி' என்று கலிவெண்பாவால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

'வேடர்பறி' என்ற இந்நூல் கலிவெண்பா யாப்போடு 270 வரிகளை உடையனவாயுள்ளது. சொற்சுவை பொருட்சுவை செறிந்து இலக்கிய நயத்தோடு விளங்குகிறது. திருவிளையாடற் புராணத்தையும் போற்றி ஏற்ற இடத்தில் பேசுகிறது. இந்நூலை எங்கள் திருமுறைவள்ளலான மூலமூல காசிவாசி

சுவாமிகள் திருவருட்கணைக்கம்செய்து அச்சேற்றிக் காப்பாற்றும் வண்ணம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் திருவடிக்கு விண்ணப்பித்துக் கொள்கின்றேன். இந்நூல் விநாயகர்வணக்கத்தோடு தொடங்குகிறது. சுந்தரர், தானே பேசும் (Direct Speech) முறையில் நூலமைப்பு உளது. எடுத்த எடுப்பிலேயே இறைவனை விளிக்கின்றார்.

“பொன்பூத்த கொன்றைப் புரிசடையாய் பொற்சிலம்பின் மின்பூத்த பாதி பச்சை மேனியாய் — முட்பூத்த பைந்தாமரையாம் பதம்போற்ற வென்னிதயச், செந்தாமரைக் கிசைந்த செல்வமே” —

எனத் தனது உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளிய தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர். இவ்வாறு இறைவனை விளித்து அவனது அளவற்ற கருணையைக் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார். அவற்றுள் திருவால வாய்க்கே உரிய திருவினாயாடலையும், சங்கிலியாரை விட்டுப்பிரிந்த நாளில் உறுதிமீறியதற்காகக் கண்ணிழந்ததும், பின்பு கண்மணிகள் பெற்ற சுந்தரர் வரலாற்றையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தாய்முலைப்பாற்றுத் தவித்த பன்றிக் குட்டிக்குப் போய் முலைப் பாலன்றளிந்த புண்ணியனே —
..... (..... சுரந்தமுலைப் பெண்மணியை விட்டுப் பிரிந்தநாள் நானிழந்த கண்மணியைத் தந்த வருட கண்மணியே” —

என்ற வரிகளில் இறைவனின் கருணை புகழப்படுவதோடு, நஞ்சை உண்டு நயம்மிகச் செய்த இறைவனது செயலை

“பொங்கு கடனஞ்சையுண்டு பூமகட்கு நாமகட்கு மங்கிலியப் பிச்சை யிடவந்தோனே” —

என்று திருமகட்கும் கலைமகட்கும் திருமங்கலியப் பிச்சை இட்டதாகக் கூறுகிறார்.

தன்வரலாறுகூறல் :

சுந்தரர் பிறகு தன் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். திருநாவலூரில் தோற்றுவித்ததும், சுந்தரனென்று பெயரிட்டதும், மணம்பேசவித்துத் தடுத்தாட்கொண்டதும், முறிஓலைகிழித்ததையும் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டு,

‘முன்னமிட்ட பேரல்லான் மூவுலகுந்தானறியப்
பின்னையும் அவ்வன் றெண்டன் என்றுபேரிட்டாய்-மண்ணுலகில்
எம்பிரான் நாயேனை யித்தனைக் காணாக்கியுயர்
தம்பிரான் தோழனென்று சாற்றுவித்தாய்’—

-என்று வன்தொண்டன், தம்பிரான் தோழர் என்ற நாமங்கள்
கிடைத்ததை நயமிகச் சுட்டுகின்றார். இனிப்பரவையாரோடு
வாழ்ந்ததை - அவன் சிறப்பைச் சொல்ல வேண்டாமா ?
பரவையாரின் சிறப்பைச் சொல்லவரும் ஆசிரியர் எட்டுவரிகள்
செலவழிக்கின்றார். சேக்கிழார் பரவையாரைப் பாராட்டும்
போது, “கற்பகத்தின்பூங் கொம்போ காமன்றன் பெரு
வாழ்வோ-பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ”—
அற்புதமோ-சிவனருளோ”- என்று சிறப்பிப்பர். எனவே
சேக்கிழார் பாராட்டியதேபோல், இவர் பரவையாரைப் பல
படப் பாராட்டுகின்றார்.

“..... —அம்புயத்துப்

பெண்ணுக்குத்தங்கையோ பெண்கள் குருபீடமோ
பெண்ணுக்குளிப்படியோர் பெண்ணுண்டோ—பெண்பெற்ற
பெண்ணெவளோ வந்தப் பெண்பேரிதுவோ மம்மம்மா,
பெண்ணுக்குப் பெண்விரும்பும் பெண்மையெனும்—பெண்ணரசை
பெண்கள் சிகாமணியைப் பெண்களுக்கு நாயகத்தைப்
பெண்கள் பெருமானைப் பெண்ணமுதைப்—பெண்பிறந்த
தன்பரவை சூழமிந்தத் தாரணியெல்லாம் மதிக்கும்
பெண்பரவை யென்னுமொரு பெய்வளையை”—

என்றவரிகள் மூலமாக பரவையின் சிறப்பைப் பேசி, அவ
ளோடு கூடிச் சுந்தரர் காமக்கடலைக் கடந்ததாகக் கூறி, திரு
முருகன் பூண்டிக்கு ஆசிரியர் அழைக்கின்றார்.

திருமுருகன் பூண்டியில் இறைவன் எதற்காக எழுந்தரு
ளினன் என்றவினாவை எழுப்பித் திருமுருகன் பூண்டியை
நையாண்டி செய்கின்றார். சோழநாட்டில் மாஞ்சோலை
உண்டு; பூஞ்சோலை உண்டு. இவைஉடைய நகர் பலஉண்டு.
அங்கெல்லாம் இருந்து அருள் செய்யாமல் வேடர் வாழும்
இக்காட்டுக்குள் இறைவன் வந்ததன் காரணம் என்ன ?

உனக்குக் காடு வேண்டுமென்றால் வெண்காடுண்டு;
செங்காடுண்டு. வேய்க்காடுண்டு; சாய்க்காடுண்டு. வளம்

பொருந்திய காடாக நான்குமறைக்காடும் உண்டு. திருவாலங் காடும் உண்டு. — வேடரால் அலைக்கப்படும் கருவேலங் காட்டுக்குள் நீ எழுந்தருள வேண்டுமா? இத்தலம்போல் வேறுதலம் இல்லையா? தாய் இருக்கும் திக்கிலே தன் குழவி நாடிவருதலைப்போல் நீ இருந்தாய் என்றல்லவா வந்துற்றேன். ஆங்காங்கு நான் பரிசுபெற்ற-இறைவனால் அளிக்கப்பெற்ற காசு பணம் கனகமணி ஆபரணம் ஆகியவை பறிகொடுத்தேன்; எதைப்போல என்றால் கோபத்தை நீக்கி உனைக்கும் பிட்டோர் முன்பு செய்த பாபத்தைப் போலப் பறிகொடுத்தேன் என்று குறிப்பிட்டு, 'இறைவா! எப்பொருளும் நல்கா திருந்தாலும் முன்னிருந்த கைப்பொருளும் தோற்கக் கணக்குண்டோ'— என நகைபட மொழிகின்றார்.

வேடர்களால் பறிக்கப்பட்ட பொருட்களின் பட்டியல் :

பொன்முடியில் ஐந்து; செம்பொன்முடியில் ஐந்து; காதுக் கடுக்கன்; பொன்பதக்கம் பத்து; ஐந்துவிரல் மோதிரங்கள் ஐம்பது. கைக்கடகம்பூ, பருத்தமலையளவான செம்பொன். வெண்ணெய்நல்லூர் காசி விரிஞ்சிபுரம் கேதாரம் ஒற்றியூர் கழுக்குன்றம் ஆடுதுறை நல்லூர் ஆகிய எட்டுத் தலத்திலுள்ள ஈசர் தந்த பணம் பாதி. பஞ்சநதி ஈசுவரர் அளித்த பொற்கலம் வெண்கலம் பொன்கலம் வெள்ளிக் கலங்கள் ஆகிய உண்கலத்தில் நாற்பது; முத்தும்வடம்பத்து; கொத்துவடம்பத்து; கண்டசரம்; கனகமாலைக்கொன்றை; மணிக்கேயூரம்; கனகமணிமாலை; மாணிக்கமாலை-முதலியவைகளாகும்.

அணிமணிகளை அநுபவியாமைக்கு இரங்குதல் :

“காழியான் பொற்பணிகள் கட்டிக் கொடுத்ததிலோர் ஆழியான் கையில் அணிந்தேனோ? பத்தூர் கொடுத்தாலும் பன்னூர்க் காரோணனருள் கத்தூரியின் விலைக்குக் காணுமோ? நாட்டில் இருள் போக்கு நவமணியில் ஒன்றிருந்தால் வீட்டில் விளக்கேற்ற வேணுமோ?”

அணிகளைச் சிறப்பித்தல் :

செவ்வந்தி யீசரந்தச் சேயிழைக்காத் தந்தமணி கைவந்திருந்தால் என் கண்குளிரும்!

“வண்ணத்தான் தென்மதுரை வள்ளலளித்த பணி
எண்ணத்தான் ஆயிர நாவில்லையே —”
நாதனாள் பீதாம்பரத்தை யென்னபேசுவேன்—”
கருஆராளளித்த வாகுவலயத்தே மனங்கிடக்கும்”

சுந்தரர் குபேரர் :

சேரமான் பெருமாள் கொடுத்த திரவியத்தினால் குபேரன் என்று பெயர் பெற்றதாகக் கூறுகிறார். எங்கெங்கிருந்த தலம் எல்லாம் தமிழ்ப்பாடி அங்கங்கே அரும் பொருள் பெற்றதாகவும் அவையனைத்தும் இழந்ததாகவும் கூறிச் சுந்தரர் இரங்குகிறார்.

பரவையாரின் பொருட்களும் அணிகளும் :

சந்திரகாவிச்சேலை நூறறு; நவர்தனப் பூமாலையிலே நூறறு. காலில் இடுகின்ற தண்டைச்சிலம்பு, சதங்கை, சிறுபாடகம்; காதுக்கணியும் பொற்றோடு, கொப்பு, கனங்குழை; கொங்கைமேலணியும் முத்துவடம்; கோகனகப் பூவேலை மிக்கவளை; தங்கச்சட்டி, காறை, மூக்குத்தி கட்டுவடம், பீலி, காலாழி (மிஞ்சி), மணியாழி, உருவச்சவடி, மணிமேகலைகள் எட்டு; உரைக்கமுடியாத மணிப்பூண் அனந்தம்;

முத்துகள் பதித்தவை :

கொப்பு, முலைச்செப்பு, கச்சூரங்கள், ஆணிமுத்து மூக்குத்தி, அம்மனை, முதலியவை முத்துப்பதித்தவையாம்.

மணிகள் பதித்தவை :

சிலம்பு, தண்டை, பாடகம், சூடகம், நீலமணித்தோடு முதலியவை. சுந்தரர் மேற்கண்ட பலவாறான அணிமணிகளை இன்னபணிக்கு இன்னஇடத்தில் வைத்து அமைக்கவேண்டும் என்று, அன்னநடைப் பரவைக்காக ஈ, தேன், சேகரித்து வைத்தலே போலத்தினமும் நவநீத்யம் தேடிவைத்தாராம். ஊன் கூட்டில் இருந்து ஆவியைப்பறிப்பதுபோல சில வேடப்பாவி பகைக்கப் பறிகொடுத்தாராம். இந்த இடத்தில் உள்ள உவமை நயம் மகிழ்த்தக்கது.

சுந்தரர் சுந்தரனிடம் முறையிடல் :

இந்தப் பகுதிக்கு உரிய வரிகள் சமீபக்காரமாக விளங்குகிறது. சொல்லணி அழகும் பொருளணி அழகும் சிறந்து மிளிர்கின்றன. - கல்லான வேடர் கவர்ந்து கொண்டால் என்ன ? உம்மை அல்லாது போகுமோ ? என்று முறையிடத் தொடங்குகிறார்.

“போனமுத்தம் போனாலும் பொற்கொடியாண் மூக்குத்திக்
கானமுத்த மொன்று மளியீரோ—மானையார்
கொங்கைச் சிமிள் போலும் கொண்டு சவ்வாதடைக்கும்
தங்கச் சிமிளிரண்டும் தாரீரோ—செங்கைக்குப்
பொன்னின் சிலம்புமக்குப் போர்வில்லா மல்லாயென்
மின்னின் சிலம்புமக்கு வில்லாமோ ?”

.....

பறித்த பணிகள் பரமனுக்குப்பயன்படாதெனல் :

“வெள்ளெருக்க மாலையென்றே வெண்முத்துமாலை கொண்டீர்
கள்ளிருக்குமோ சுரும்பைக் காட்டுமோ ? —வள்ளமுலை
முத்துமுடிக்கல்லால் முதுவாள் எயிற்று அரவு
வைத்த முடிக்கழகு வாய்க்குமோ ? —... ..
பொற்பாயரணத்தின் போக்குத் தெரியாமல்
சர்ப்பாபரண மென்றே தானெடுத்தீர் ?
ஆகத்து இருக்கும் மணி அத்தனையுங் கொண்டீரென்
மோகத்தைப் போலுமக்கு மோகமோ ?
எட்டுக்கலையு மெடுத்தணிந்த நீரெமது
பட்டுக்கலைக் காசைப் படலாமோ ?”

என உன்னாசை முறையற்றது எனக்குறிப்பிட்டு
உனக்கது தேவையுமில்லை என்று கூறி அடுத்தவரிகளில் தன்
பொருளைத் தருமாறு நயமுடன் வேண்டுகலைக் காண்போம்.
பறித்தபொருளில் சிலவற்றிற்கு அடையாளங் கூறித்தரு
மாறு வேண்டுகல்

“பூந்தளிர்க் கொப்பான பசும்பொன்னுடம்புக் கேற்றிருக்கும்
மாந்தளிர்ப் பட்டொன்று தரமாட்டீரோ ?—ஏந்திழையாள்
நற்சரிகைச் சேலையிலே நாகநிழல் காட்டுமொரு
பொற்சரிகைச் சேலை தரப் போகாதோ ?
பொன்மாற்றுரைத் தளித்தீர் பொன்னுதவாவிட்டாலும்
சொன்மாற்றுறைக்கிலென்ன தோஷமோ ?”

அறுபத்து ஐந்தாவதுலீலையாம் :

“நாலறுபத்துக்குண்டத்தும் வினையாட்டிலிது
மேலறுபத்தஞ்சாம் வினையாட்டோ?”

என்றவுடன் ஐயன் மகிழ்ந்தான்; அழல்மெழுகதுபோல்
கருணை உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. எனக்குத் துன்பம் நீக்கத்
தூது நடந்தீர்; ஆற்றைவிலக்கி அழைத்தீர். செங்கற்பாளத்
தைத் திருப்புகலூருக்குருயர் தங்கப் பாளத்துருவாய் தந்
தளித்தீர்-என முறையிட்டிடுத்,

“தீட்டுபுகழ்க் குண்டையூர்ச் செந்நெல்அல்லால் நம்பாவை
வீட்டில்ஒரு காசுமினி வேறிலைகாண்”-

எனத் தன் வறிய நிலையைக் கூறியவுடன்,

“வள்ளமுலைத்தாய்க்கு வருங்குழந்தை கண்டளவில்
துள்ளிமுலைப்பால் துளிப்பதுபோல் — வள்ளல்
அறுத்துண்ட பிள்ளை அழைத்தளவி லோடிச்
சிறுத்தொண்டர் முன்புவந்த சீர்போல் — மறுத்துவிட்டுப்
பின்காட்டும் ஊடலிலே பித்தனைத்த காமுகர்க்கு
முன்காட்டும் பெண்கள் முலைத்துணைபோல் - வன்காட்டில்
கண்ணீர் சொரிந்தபுனல் காணாத வேளையிலே
விண்ணீர் சொரிந்த விதத்தைப் போல் - எண்ணுமறை
வல்லான் பறித்த மணி பணிபொன்னாடை செம்பொன்
எல்லாங் கொடுத்தார் எமக்கு”-

என ஆசிரியர் வரலாற்றை முடிக்கின்றார்.

இச்சிறிய நூலில் எளிய முறையில் உவமை முதலிய
வற்றை அமைத்து புராணமரபு பிறழாமல், வரலாற்றுண்மை
மறவாமல் எளியநடையில் ஆக்கியிருப்பது வியப்பைத்தருவ
தாகும். வேட்பறி நிகழ்த்தும் ஓதுவார்கள் இந்நூலை மேற்
கொண்டு விரித்துரைப்பாராயின் நலம் பயக்கும். மற்றவர்
களும் சுந்தரர் வேடுபறி என்ற நூலைப் படித்து மகிழ்வாராக.
நூல்முழுதும் வெளிவர இறையருள் துணை செய்யுமாக.

முருகா விரைந்து அருள்வாய்

திரு. கு. சோ. முருகன் அவர்கள்.

(நேரிசை ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா.)

இருலுணு தளர்நாரை நட்பாய தூதுணம்
புறவுகாண நாடோறும் புலம்நீங்கும்; புறவோதான்
அதன்தளர்வும் நாள்நீங்கா வரவுயிவை மிகக்கண்டே
அதன்வரவு மறுத்துத்தான் அதன்புலத்தில் இாவுதொறும்
துயில்வதற்கு வருகின்ற துணையுடைய துறையிருக்கும்
அடியாருக் கருள்புரியும் அறுமுகனே சிறிதேகே!
துவரப்பகை முடித்தபினும் துவர்க்கரத்திற் படைகோடல்
தவஞ்சிறிதும் இலாநாயேன் இவண்பெறாஉம் துயர்நீக்கி
அவமிருத்தும் பவந்தன்னை தவிர்த்துநலம் தந்திடவோ ?
பிரணவத்தை அரன்கேட்ப உரைத்தபினும் மார்பிலொரு
கரங்கோடல் தரமில்லா எளியேற்கும் மெய்ஞ்ஞானம்
தரக்கருதி அருளாலென் அறியாமை அகற்றிடவோ ?
வானவரின் குறைமுடித்தும் கண்களிலே அருள்பொழிதல்
மானமிலா ஐம்புலத்தில் சேருமனம் உடையவெனை
ஞானமுடை அடியவராய் உனதடியிற் சேர்த்திடவோ ?

அனைத்தாயின்,

முருகா விரைந்திங் கருளால் உவந்தே
அருகிநீ நாயேற் கருள்வாய், இலையேல்
மருளும்என் நெஞ்சம் மருளும்.

ST. RAMALINGAR AS A RELIGIOUS REFORMER.*

Thiru. P. Mutharasu Avl., M. A., B. T.,

Professor of Tamil,

Sri K. G. S. Arts College, Srivaikuntam.

Introduction :

THE great Saint Ramalingar who was a master-mystic and master-poet of the 19th century belongs to the illustrious line of myriad saints and mystics who flourished in the country in unintermittent succession from time immemorial.¹ That century can be reckoned as a remarkable period which produced some of the greatest social and religious reformers who were responsible for the moulding and shaping of the country's destiny. It was also a period when the British had emerged supreme after subduing almost all the Indian rulers under their grip. The people were ignorant, superstitious, caste-ridden and dead to all values of material as well as spiritual life.² A sense of inferiority complex had come to stay in their way of living and a death-like monotony prevailed. A series of reformers like Raja Ram Mohan Ray (1772-1833), Dayananda Saraswathi (1824-1883), Ramakrishna Paramahansa (1834-1886) sought to rekindle the fire in Hinduism in the North;³ whereas the Tamil Saint Ramalingar (1823-1874) who was popularly called VALLALAR, vehemently preached against all distinctions of caste creed etc. by spontaneously pouring out his soul-stirring songs of unsurpassed beauty surcharged with the message of Universal Brotherhood, Tolerance and Compassionate active service to all living beings in the world. His message, which has a neverending conti-

---

* A paper submitted to II World Tamil Conference.

nunity with our way of life in the hoary past, is of everlasting universal harmony, peace and delight.

In general, two meanings are attributed to the word 'religion'. According to the westerners, it has come to mean a fixed relationship between the human self and God; but for those east of Suez, it is to be described in terms of movement, as a "Way".⁴ The Tamil word நெறி (nheti) with several adjectives அரு நெறி, பெருநெறி, ஒருநெறி, திருநெறி⁵ conforms to this definition of religion. This meaning of religion is very commendable, as human beings have to go on living in some way or other worthwhile; and the path they choose to follow implies direction and therefore relation to a goal or purpose. As such every religion in the beginning is ordained to do good to mankind and to lead them towards emancipation: but in course of time all sorts of obstacles crop up, shroud the human mind and divide one from the other. As a result, degeneration sets in and people begin to fight fanatically for varied forms of faith, instead of realising the fact that "Many roads, He has fashioned; all of them lead to the Light."⁶ Here, we can very well compare the words of St. Thirumular, "ஒன்றது பேரூர்; வழியா றதற்குள்"⁷ (Ontathu peerur: Vazhiyaa tatht-kulha) It is believed, in these circumstances, that God the merciful sends His messengers to reinstate in the human heart, the eternal and fundamental principles of Religion.⁸ St. Ramalingar was such a messenger who reformed the religion of the Tamils by propagating his Sanmargam or the Universal Religion. It is the masterly perfection of the ancient way of the Tamils தொன்னெறி (thonneti) which has the unique goal of Almighty God and Universal path of doing active and selfless service to all living beings.

A brief life-history of St. Ramalingar :

Let us briefly skip over some important facts about his illustrious life before enumerating in detail the reforms, he has preached and endeavored to establish. St. Ramalingar was born on the fifth October 1823 to devout parents of humble social status. Though he evinced no interests in worldly education of the bread-winning nature,⁹ he was a true mystic at that incredibly young age, having direct communion with God, and singing His praise in thrilling metres of scintilating devotion to Him.¹⁰ He was chided and somewhat ill-treated by his elder brother Sabapathy Pillai for his negligence to take to the three R's. The pleadings of his sister-in-law, who was a very compassionate and good-natured woman having motherly care and affection towards him, moved the boy-saint and he agreed to stay at home in the room provided for him. There, he never studied worldly lessons, but he was absorbed in blissful meditation enjoying the beatific vision of the Omnipotent.¹¹ "His superb, though sudden and spontaneous performance before his brother's audience, when his elderly scholar-brother was unavoidably absent"¹² brought him out to the wide world from the seclusion of his room.¹³ Many learned men began to flock to him afterwards and he was a source of inspiration to them all. Unlike his contemporary mystic of Bengal, Ramakrishna Paramahansa, St. Ramalingar was a prolific writer. He committed to writing all his poems and prose-works. It is from these we are able to know specifically the Saint's inspired learning, manifesting in a wide and varied realms of language, literature, grammar, philosophy and devotional poetry.

Probably after 1857, he moved southwards leaving Madras on a pilgrimage to sacred places and settled for a number of years in the village Karunguli. In the year 1865, he established the SAMARASA SUDHA SANMARGA SANGAM, in 1867 the SATHIA DHARMA SALAI and in 1871 THE SATHIA GNANA SABAI at Vadalur¹⁴ another village near Karunguli in the South Arcot District. This Sangam is the Association of the followers of the Path of Truth. This is an epoch-making event in the history of TamilNad. It is from here the gospels of the Saint are propagated and his universal message spread all over the Tamil country and beyond her shores. By the establishment of these three great institutions, he guided the people to attain their social, physical and spiritual emancipation. Though the performance of several miracles is attributed to him, it is also recorded that he never uttered a single word about them. But, whenever people told him about those miracles witnessed by them, he would ask them not to divulge those things saying that they happened due to God' Grace. He constantly asserted that his religion was based on pure science. Above all, he exhibited his extra-ordinary mystic ability in dissolving his body direct into the elements by locking himself up in the small hut¹⁶ named Siddhi Valagam at Mettukuppam village near Vadalur, where he was living in his last years. This is the life-history of the Saint, in brief, who was in every inch a renowned supporter of the poor and oppressed.

(To be continued)

மேற்கோள் விவரக் குறிப்பு

1. — 6ம் திருமுறை: இடைப்பகுதி: பக்கம் 53 பதிகம் 11-4.
2. — 6ம் திருமுறை: முடிந்தபகுதி: பக்கம் 143 பதிகம் 33-1.

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம்)

மணிவாசகரின் மாண்புறு உவமைகள்

வித்துவான். திரு. சி. ரா. நடராசன் அவர்கள்.

(முன் இதழ் 4-ன் தொடர்ச்சி)

3. திருவண்டப்பகுதி

உவமை 2

'இன்றுழை கதிரின் துன்னணுப் புரைய' (5)

உ. பொ. நி.

இன்றுழை கதிரின் துன்னணுப் புரையச்
சிறியவாகப் பெரியேன்,

பொழிப்பு

இல்லின்கண் பலகணி வழியாய்ப் புகுகின்ற ஞாயிற்றின்
கதிர்களிலே செறிந்து காணப்படும் அணுக்களையொப்ப மிகச்
சிறியனவாகத் தோன்றும் படியாகத்தான் மிகப்பெரிய வடி
வினனாய் விளங்கும் முதல்வன்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

3. — A. B Bouquet: Comparative Religion— Page 145.
4. —Do— —Do— — Page 12.
5. — திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்: பக்கம் 3 பதிகம் 1-11.
6. Kipling: Hymn to Mithias, in Puck of Pook's Hill
quoted by A. C. Boquet in his book.
7. — திருமுலர்: திருமந்திரம்: பக்கம் 231; பாடல் 1558.
8. — 6ம் திருமுறை: முடிந்தபகுதி: பக்கம் 128; பதிகம் 28-9.
9. திருவருட்பா — வசனப்பகுதி: சத்தியப் பெருவிண்ணப்பம்
பக்கம்: 208
10. — 4ம் திருமுறை: பக்கம் - 6 பதிகம் 1-14.
11. — 5ம் திருமுறை: பக்கம் 13, பதிகம் 2-1.
12. Dr. S. R. Ranganathan in his appreciation
— 6ம் திருமுறை: முடிந்தபகுதி பக்கம் 44.
13. — 6ம் திருமுறை: இடைப்பகுதி: பக்கம் 26 பதிகம் 3-3.
14. திருவருட்பா: வசனப்பகுதி: பாயிரம்: பக்கம் 21-22.
15. Pages 316 & 317 of South Arcot District Gazetteer of
1906 — Parvathipuram given in pags 35 & 36 — of திரு
வருட்பா; திருமுகப்பகுதி.

விளக்கம்

இறைவனின் தன்மையைக் கூறுவாராய் அவர் அணுவினும் அணுவாய் இருப்பான் என்பதனையும் அவ்வணுவில் அணுவாய் உள்ளவனே ஊழிக்கு முதல்வனாகவும், அவன் திருவடிகள் பாதாளம் ஏழினுக்கப்பாலும், திருமுடி மேலுலகம் ஏழினுக்கு அப்பாலுமான தோற்றத்தை யுடையவதென்க. வீட்டிலுள்ள கூரைகளில் ஏதேனும் ஒரு சிறு ஓட்டை இருக்குமாயின் அதன் வழியே ஒளி பாயும். அவ்வொளி ஒரு கோடு போன்றிருக்கும். அக்கோட்டொளியினைத் தொலைவு நின்று நோக்குவார்க்குப் புகை போன்றிருக்கும். இதனைத் தான் 'இல்நுழை கதிர்' என்று கூறுவது. அணு தன்னளவில் மிகமிகச் சிறியது என்பதனை அதன் பெயரே பறைசாற்றும். அவ்வணுவைப் பிரிக்க முடியாதென முன்னர் நினைத்திருந்தனர். இன்றோ அவ்வணுவைப் பல கூறுகளாக்கலாமென அறிவியற்றுறை அறையம். பிரிக்கப்படுகின்ற அவ்வணுக்களிலும் இறைவனுள்ளான். ஆம்! அவனில்லா இடமேது. 'சென்று சென்(று) அணுவாய்த் தேய்ந்(து) ஒன்றும், திருப் பெருந்துறை உறை சிவனே' (கோயில் திருப்பதிகம். 7.) என்றார் பெருமானார். இறைவன் எங்குள்ளான்? அவனிருக்கும் இடத்தை நீ காட்டுவாயோ என்று வினாவிய இரணியனிடம் பிரகலாதன் 'நீ இறைவன் இல்லை?' என்று சொன்னாயே இல்லையென்ற அச்சொல்லிலும் அவனுள்ளான் என்று கூறியதாகக் கம்பநாடர் 'நீ சொன்ன சொல்லிலும் உளன்' என்றார். ஆண்டவனில்லா இடமேது? அவனைப் பற்றிப் பேசாத மொழியேது?

உவமை 3.

'பத்தி வலை' (42)

உ. போ. நீ

சித்தமும் செல்லர்ச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க.

பொழிப்பு.

மனமும் சென்றடைய முடியாத தொலைவிலுள்ளவன் என்றாலும் அன்பென்னும் வலையுள் அகப்படுவோன்.

விளக்கம்.

தலைவன் இருக்குமிடத்தால் தொலைவினனாயினும் நினைக்

கும் நெஞ்சிற்கு அண்மையினன். இக்கருத்தினைச் சங்கச் சான்றோரான செய்திவள்ளுவன் பெருஞ்சாத்தனார் என்பார் தன் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் 'நெடுஞ்சேனாட்டார் ஆயினும், நெஞ்சிற் கணியர் தண்கடனாட்டே' (228) எனக்கூறுவதுகண்டு மகிழ்க. மணிமொழிப்பெருமானார் தமக்குமுன்னிருந்த சான்றோர்களின் செய்யுட்களை நன்கு ஓதி யுணர்ந்தவர் என்பதனை நாம் நன்கு அறியலாமல்லவா ?

உவமை 4

'குவளைக் கண்ணி' (64)

உ. பொ. நி

குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
அவளும் தானும் உடனே காண்க

பொழிப்பு

நீலமலர்போலும் கண்களையுடைய உமையம்மையை ஒரு பாகத்தேயுடையவன். அவ்வம்மைதானும் உடனாகியிருப்பதையுங்காண்க.

விளக்கம்

இறைவன் தன்னுடம்பில் செம்பாதியைச் சக்திக்குக் கொடுத்தமையைக் கூறுகின்றார். ஆண், பெண் என்ற நீக்கமற நிறைந்த வாழ்வியலை இதனினும் சிறப்பாகக் கூற முடியுமோ ?

உவமை 5

'இருவினை மாமரம்' (87)

உ. பொ. நி

இருவினை மாமரம் வேர்பறித்து

பொழிப்பு

இருவினைகளாகிய பெரியமரங்களை வேரோடு பிடுங்கி.

விளக்கம்

'இருள்சேர் இருவினை' என்ற குறட்டொடருக்குப் பரிமேலழகர் 'மயக்கத்தைப் பற்றிவரும் நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினையும்' எனக்கூறியதைக்காண்க. வினைகளின் மிகுதிபற்றி 'மாமரம்' எனவும் அவற்றை அடியுடன் களையும்நிலையை 'வேர்பறித்து' என்பதினாலும் உணரலாம். தீயோரை வேருடன் களைய வேண்டுமென்ற நெறியினைத் திருவள்ளுவரும் 'கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ், களைகட்டதனோடு நேர்' என உவமித்ததையுங்காண்க. (தொடரும்)

சிவமயம்

விநாயகமான்மியம்

மட்டக்களப்பு புளியநகர்

சதாசிவப்பிள்ளை பூபாலப்பிள்ளை இயற்றியதிலிருந்து எடுத்தது.
இந்துலாகிரியர் குமார். பூ செ. இராசரத்தினம் பிரசுரித்தது.

கொழும்பு: மீனம்பாள் அச்சியந்திரசாலை. 1905.

விசுவாவச ஸ்ரீ கார்த்திகை மீ.

இராவணன் பூசித்தல்

- மற்று மோர்கதை வழத்துவல் கேண்மோ
பொற் புயரிலங்கா புரியை முன்னாண்ட ... .. (1)
- வேந்தனிராவணன் வெள்ளிமால் வரையைச்
சார்ந்தொரு சாரலிற் றவம்பல நடாத்தக்
கண்ணுதலாங்கே காட்சி தந்தருளி . (2)
- எண்ணிய வரங்கள் யாதென வினவலும்
வளமிகு கற்பக வாளுடழியினும் (3)
- அளியே நிலங்கை யழியா வண்ணம்
வரங் கொடுத்தருளென மாதுமைபாகன் (4)
- ஒருமணி லிங்கங் கையினிலுதவி (5)
- நின்பதிக் கிதனை நேரே கொடுபோய்
அன்பொடு வைத்துப் பூசனை யாற்றுதி (6)
- வாகனத் திவரேல் வழியிடை வைத்தால்
ஏகமுற்றங்கே யிருந்திடு மெழும்பா (7)
- என்றுரைத் தகல வீராவண நேந்தி
நன்றெனத் தன்னூர் நாடி மற்றேக (8)
- இந்திரன் முதலிய விமையவ ரோடிச்
சுந்தரக் கணைசனிணையடி தொழுது (9)
- பத்துத் தலையான் பரனிடம் வாங்கிய
தத்துவலிங்க மிலங்கை மூதூரிற் (10)
- போயுறு மாயிற் பொன்றிடானவனும்
மாயிரு ஷ்சும்பை வந்துகைக் கொள்வான் (11)
- அங்குரு வண்ணந் தடுத்தருளாயென்ப
புங்கவர்க் கிரங்கிப் புழைநெடுங் கரத்தோன் (12)
- வருணனை யழைத்து ராவணன் வயிற்றிற்
பெருகென விடுத்துப் பிராமணச் சிறுவன் (13)
- போலெதிர் போதலும் பொங்குநீ றனைவால்
மேலுறச் சூழ்வரு வினைவை யோராமல் (14)

- வருமினங் காளாய் வாதைசெய் நீரைப்
பரிசனஞ் செய்து வருமளவாக (15)
- இத்தகு லிங்கந்தனைக் கரத் தேந்தி
வைத்துக் கொள்ளென வழங்கின நெம்பிரான் (16)
- மெலிதரு மாக்கையேன் றுங்குதற் கேற்ற
வலியிலனாயினும் வலிதினிற் றந்தாய் (17)
- மும்முறை கூவுவன் முடுகாயாயின்
அம்மகை விடுவேனறிந்து கொள்வாயெனச் (18)
- சொல்லிமற்றவன் போய் நீர்தொடா முன்னம்
வல்லையின் மும்முறை வருகென வழைத்துச் (19)
- செங்கையி லேந்திய சிவலிங்கத்தை
அங்ஙன மிருத்தத் தரையகத் தழுந்தி (20)
- வளர்ந்தது ராவணன் வல்லையி னேடி
இனேந்தாயிங்கென் னிழைத்தனை யென்று (21)
- கரங் கொண்டெடுப்பக் கவினுறு லிங்கம்
உரங் கொண்டவ்விடத் துற்றவாறிருப்ப (22)
- பக்கமண் கிழித்துப் பத்திருகையாற்
சிக்கெனப் பற்றித் திறமெலாந் செலுத்தி (23)
- இழுத்தன நெழுந்திலைப் பசுவின் செவிபோற்
குழைந்ததக் காரணங் கொண்டு கோகன்னம் (24)
- என்னவத்தலத்துக் கெய்திய தோர் பெயர்
மன்னிய லிங்கம் வலித்திழுத் தெழாமையின் (25)
- மாபல மென்றூனி ராவண னதுமுதல்
மாபல லிங்கமெனப் பெயர் வழங்கும் (26)
- அந்தணச் சிறுவன் போலாங்குற்ற
தந்திமாமுகன் றலைமிசைக் குட்டலும் (27)
- மேவிய வருவம் விரைவினில் மாறி
யாவரு நடுங்க யானே யானனப் (28)
- பேருரு வெடுத்துப் பிடித்தி ராவணனைப்
பாரொடு விசும்பிற் பந்தெறிந் தாடக் (29)
- கொண்டபல் லெலும் பெலாங் குலைதரமறுகி
அண்டர் தம்பிரானே யபயமிங் கடியேன் (30)
- புரிந்த பொல்லாப் பிழை பொறுத்தருளாயேல்
வருந்துயிர் போமென வாய்விட்டலறக் (31)
- கர்த்தனு மிரங்கிக் காவல நீயென்
மத்தகந் தன்னிற்றூக்கிய வாறுன் (32)
- சிரமிசை புடையெனச் செப்பியவுடனே
இருபது கரங்கொண் டிராவணன் புடைத்தான் (33)

மணிமொழி விளக்கம்

சிததாந்தக் கலைமணி, மகா வித்துவான்,
 திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள்,
 தருமயாதீனப் பல்கலைக்கல்லூரி பேராசிரியர், தருமபுரம்.

(இதழ் 4 பக்கம் 208-ன் தொடர்ச்சி)

திருவம்மாளை
 8 - ம் திருப்பாட்டு
 “பண்சுமந்த பாடல்”

ஏழாமவள் எறிந்த அம்மனையைப் பிடித்த மற்றொருத்தி
 பாடும் பாடல் இது:-

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
 பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
 விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்தீசன்
 கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
 மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
 புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

இவள், பெருந்துறைப் பெருமான் தன் அடியவர்
 பொருட்டுத் தன் பெருமையைத் தான் நினையாது எத்துணை
 யும் எளிவந்து எச்செயலையும் செய்யும் பேரருளாளனாதலை
 விரித்துரைக்கின்றாள். அதற்கு அவள் சிறந்தெடுத்துச் சொல்

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

- இம்முறையாரும் மத்தகத் திருகையான்
 நம்மெதிர் புடைத்துச் செல்லுவாராயின் (34)
- ஆங்கவர் விரும்பிய வரமெலா மளித்துத்
 தீங்கிலா தினிய வாழ்வுறச் செய்வோம் (35)
- என்றவன்றனக்கு மிசைவரம் வழங்கிச்
 சென்றன னப்பாற் றென்னிலங் காபுரம் (36)
- எய்தி யிராவண னிதமொடு வாழ்ந்தான்
 வையுகமெங்கும் புகழ் வளர்ந்திடவே (37)

வது, அவன் மண் சுமந்த திருவிளையாடல். அத்திருவிளையாடலை இங்கு நாம் நினைவு கூர்தல் தரும்.

மதுரை நகரில், ஆயிரம் பிறைகண்ட, 'வந்தி' என்னும் நரை மூதாட்டி ஒருத்தி இருந்தாள். அவள் தனக்குத் துணையாரும் இல்லாதவளாதலின், 'பிட்டு' என்னும் சிற்றுண்டியை வீற்றுப் பிழைத்தாள். அவளது புறவாழ்க்கை இங்ஙனம் வறுமை மிக்க வாழ்க்கையாய் இருப்பினும், அகவாழ்க்கை, பெரிதும் சிறந்திருந்தது.

அச்சிறப்பாவது, சிவபெருமானிடத்தில் அவளுக்கிருந்த, பயன் கருதாத பேரன்பேயாம். அவ்வன்பு காரணமாக அவள், புறத்திற் செய்ததெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அது, தான் செய்யும் பிட்டினை, முதற்கண் மதுரைப் பெருமானை நினைத்து, 'எம்மெருமானே, இவ்வெளிய பிட்டினை உனக்குப் படைப்பதைத் தவிர யான் வேறு என்செய்ய வல்லேன்! இதனை நீ உண்டருள வேண்டும்' என்று வேண்டி வணங்கிப் பின்னர் அதனை எடுத்துப் பிறர்க்கு வீற்றுப் பிழைப்பதேயாம்.

தேவர்கள் தாம் யாவரினும் சிறந்தோராயினும், அவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த அருமருந்தாகிய அமுதத்தில் சிவபெருமானுக்கு ஒருசிறிதும் பங்கு கொடாமல், நஞ்சினை முழுவதும் உண்ணக் கொடுத்தார்கள். இம்மூதாட்டியோ எனின், தன்னிடத்துள்ள எளிய பிட்டினையும் சிவபெருமானை விடுத்துத் தனக்கே பயன்படுத்திக் கொள்ள நினையாமல் இவ்வாறு செய்துவந்தாள். அதனால், தேவாது அமுதத்திலும் சிறிதும் இச்சை வையாத பெருமான், இவளது எளிய பிட்டிலே இச்சை மீதூர்த்துநின்றான். அதனால், நாள்தோறும் அப் பிட்டினை அவள் காணாது ஏற்றுவருதலன்றி, என்றேனும் ஒரு நாளில் அவளிடத்தில் நேரே சென்று அவள் காணும்படி அவள் பிட்டினை வாங்கி உண்டு, அவளது அன்பை அனைவர்க்கும் உணர்த்த நினைத்திருந்தான்! அதற்குரிய ஒரு நாளும் வந்தது, அஃது அவளை இறைவன் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளும் நாளாகும்.

அதனால், மதுரை நகரத்தை அடுக்து ஓடும் வைகையாற்றில் அன்று வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வந்து நகருக்குள்

புகச்செய்தான், அதுகண்ட பாண்டியன் தன் நகரில் உள்ளார் அனைவரையும் விரைந்து சென்று வைகைக் கரையை உயர்த்திக் கட்டுமாறு பணித்தான். அமைச்சர்கள் மதுரை நகரில் உள்ள ஒவ்வொரு இல்லத்திற்கு ஒரு பங்காக அணைத்து இல்லத்தார்க்கும் அவரவரது தகுதிக்குத் தக்கப்படி கரையைப் பங்கு செய்து அடைக்குமாறு ஆணையிட்டார்கள். வந்தி பொருள் உடையவளாய் இல்லாவிடினும், மதுரையில் பிட்டு வாணியம் செய்து வாழ்பவள் ஆதலின், அவளுக்கும் ஒரு சிறுபங்கு விடப்பட்டது.

மதுரை நகரில் உள்ளார் அனைவரும் விரைந்து சென்று தம் தம் பங்குக் கரையை அடைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நகர் முழுதும் ஆட்களுக்கு வேலை ஏற்பட்டுவிட்டமையால், வந்தியின் சிறுபங்கை அடைத்துச்சிறிதளவு கூலி பெறுதற்கு ஒருவரும் முன்வரவில்லை. அதனால் வந்தி நடுக்கங்கொண்டு தனக்குப் புகலிடமாய் உள்ள மதுரைச் சொக்க விங்கப் பெருமானை நோக்கி முறையிட்டான். அவள் முறையிட்டைக் கேட்டுத் தரிக்கலாற்றாத பெருமான் உடனே ஒரு கூலியாளாகி, மண்வெட்டியும், கூடையும் தாங்கி அவள் இருக்கும் தெருவழியாக, 'யாரேனும் எனக்குக் கூலிகொடுத்து என்னிடம் வேலையைப் பெறுகின்றவர் உளரோ' எனக் கூவிக் கொண்டு வந்தான். வந்தி அவனை அழைத்து, 'அப்பா, என்னிடம் இப்பொழுது காசு இல்லை; பிட்டு இருக்கின்றது; அதனை விற்று மாலையில் காசு தருகின்றேன்; முன்கூலி வேண்டுமாயின், பிட்டுத் தரலாம்' என்றான். கூலியாளன், 'தாயே, நீ எனக்குப் பிட்டுத் தந்தால் அது, பருத்தி துணியாகக் காய்த்ததுபோல் ஆகும்; ஏனெனில், இப்பொழுது எனக்குப் பசி மிகுதியாய் உள்ளது; நீ காசு கொடுப்பின் அதனைக்கொண்டு உணவு தருபவரை நான், தேடிச்செல்லுதல் வேண்டும்; நீ பிட்டைக்கொடுத்தால் அதனை உண்டு பசியாறி உடனே வேலைக்குச் செல்வேன்' என்றான்.

வந்தி மனம் மகிழ்ந்து தன்னிடம் உள்ள பிட்டினை அள்ளி இட, கூலியாளாய் வந்த பெருமான், தன் அழுக்குத் துணியை விரித்து வாங்கி அவளது அன்போடு கலந்து வாய்

நிறைய இட்டு உண்டு, பின்னும் சிறிது பிட்டினை வாங்கிக் கொண்டு, 'தாங்குதற்கரிய என் பசியைத் தணித்த தாயே, இனி உன்பங்குக் கரையைப்பற்றி நீ கவலைகொள்ள வேண்டா; இன்றுமாலேக்குள் அதனை அடைத்துத்தருவது என்பொறுப்பு' என்று சொல்லி வைகைக் கரையை அடைந்தான். அடைந்த பெருமான் அங்கிருக்கும் பார்வையாளரிடத்தில் வேலையாட்களது பெயர்ப் பட்டியலில் தன் பெயரை, 'வந்திக்கு ஆள்' என்று குறித்துக்கொள்ளச் செய்து, தொழில் செய்யத் தொடங்கினான்.

தொடங்கியதைத் தவிர வேலை ஒன்றும் அவன் செய்யவில்லை. ஆடியும், பாடியும், இடைஇடையே பிட்டினை உண்டும், அதை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தும், படுத்து உறங்கியும் இவ்வாறு பொழுதைப் போக்கினான். இவனால், அருகில் உள்ளவர்களும் தங்கள் வேலையில் முழுதுமாக ஈடுபட இயலாமற் போயிற்று.

பொழுது போய்விட்டது. அனைவரும் தங்கள் பங்குகளை அடைத்து முடித்துவிட்டார்கள். வந்தியின் பங்கு முன்பு இருந்தபடியே இருக்கின்றது. பாண்டியன் மாலையில் அமைச்சர்களுடன் கரையைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வந்தான். வைகையின் கரையை குடிமக்கள் பெரிது உயர்த்திக் கட்டி இருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்று, வந்தியின் பங்கு இருக்குமிடத்தில் வந்தான். அஃது ஒன்றுமட்டும் அடைக்கப்படாமல் இருப்பதையும், அது வழியாகத் தண்ணீர் ஓடிப் பக்கத்துப் பங்குகளையும் அரித்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டான். கண்டதும் பாண்டியனுக்குச் சினக்கனல் பொங்கிற்று. எதிரில் நிற்பவர்களை நோக்கி, 'இஃது யாருடைய பங்கு? இஃது ஏன் அடைக்கப்படவில்லை?' என்று கேட்டான், பார்வையாளர்கள், 'இது நம் நகரில் பிட்டு விற்கும் கிழவி வந்தியது பங்கு; அவளிடம் இதை அடைப்பதாகச் சொல்லி முன் கூலியாக அவளிடம் பிட்டை வாங்கித் தின்று விட்டு வேலை செய்யாமல் காலம் போக்கினான் இவன்' என்று கூலியாளாய் நிற்கும் பெருமானைக்காட்டி, 'நாங்கள் இனிமையாகவும், கடுமையாகவும் சொல்லிய சொற்கள் இவன் செவி

யில் ஏறவில்லை. இவனைப்பார்த்தால் வேலை செய்பவனாகத் தெரியவில்லை. நன்றாக வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாகக் காணப்படுகிறான். அவனது மேனியின் வசிகரத்தாலும், பிறவற்றாலும் இவனை எங்கட்கு அடிக்க 'மனம் வரவில்லை' என்று கூறினார்கள்.

அதுகேட்ட பாண்டியன் வெகுட்சி மிக்கவனாய், அமைச்சரிடம் இருந்த பிரம்மை வாங்கி, 'ஒன்றும் அறியாக் கிழவியிடம் பிட்டை வாங்கித் தின்றுவிட்டு வேலை செய்யாமல் காலம் போக்கினாயோ' என்று பெருமான் முதுகில் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தான். ஆயினும், அடித்த அடி, அடிக்கப்பட்டவன்மேல்மட்டும் படவில்லை. எல்லார்மேலும் ஒருங்கே பட்டது. பாண்டியன், அவன் அமைச்சர், குடிமக்கள், அந்தப்புரத்தில் உள்ள மாதர்கள், இளஞ்சிறார்கள், குழவிகள், நால்வகைப் படைகள், ஆடு மாடுகள், விண்ணுலகத்தில் உள்ள அரி பிரமேந்திராதி தேவர்கள் முதலாக அனைத்துச் சராசரங்களின் மேலும் பட்டது. இறைவன் ஒரு கூடைமண்ணை வந்தியின் பங்கில் கொட்டிவிட்டு மறைந்தான். அதனால் அப்பங்கு அடைக்கப்பட்டு மற்றைப் பங்குக் கரைகளினும் உயர்ந்து நின்றது.

பாண்டியன் முதலானோர் திகைத்து நின்றனர். அனைவர்மேலும் பட்ட அடியால், வந்திக்குக் கூலியாளாய் வந்தவன் மதுரைப் பெருமானே என்று அறிந்து அவன் வந்த வரலாற்றை வந்தியிடம் கேட்டு அறிதற்கு அவள் இல்லத்தை நோக்கிப் பாண்டியன், அமைச்சர் முதலானவர்கள் புடைகுழிச் சென்றான். ஆனால், ஆலவாய்ப் பெருமான் அவர்கள் வந்து காணாமளவும் வந்தியை இவ்வுலகில் வைத்திருக்க வில்லை. சிவகணங்களை விடுத்துச் செவ்வொளி ஊர்தியில் அவனைத் தன்னுலகிற்கு அழைத்துவரச் செய்தான். சென்ற அரசன் முதலானோர் வந்தியை ஆகாய வீதியில்தான் கண்டார்கள். கண்டு அளவற்ற வியப்பும், களிப்பும் உடையவர்களாய்த் திருக்கோயிலை அடைந்து 'பெருமானே நீ அடியார்க்கு எளிவரும் திறம் இதுவோ' எனச் சொல்லி வணங்கினர். பாண்டியன், 'எம்பெருமானே, உனது அருள்வீனையாடலை அறி

யாமல் உன் பொன்மேனியில் புண் உண்டாக அடித்தேனே: இக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருள் வாயோ' என்று வருந்தி நின்றான். அதுபொழுது இறைவன் வான்மொழியாக, 'நாம் நம் அடியவட்காகச் செய்த திருவிளையாடலை நீ அறியாமற் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தோம்' என்று அருளிச்செய்ய அனைவரும் மகிழ்ந்து, இறைவன் திருக்கருணையை இறைஞ்சித் தம் இருப்பிடம் சென்றனர். குமரகுருபர அடிகள், இறைவன் இத்திருவிளையாடலைச் செய்தது வந்தியின் தலையாய அன்பிற்காக என்கின்றார்.

“அரும்பிட்டுப் பச்சிலைகொண் டாட்செய்யும்
தரும்பிட்டுப் பிட்டுண்டாய் தலையன்பிற் கட்டுண்டே’.

இப்பேரருளை நினைந்துதான் இவள் பாடுகின்றாள்.

முத்தமிழும் முழங்கும் மதுரையில் சங்கப் புலவர்க்குத் தலைவனாய் வீற்றிருந்தருளும் செந்தமிழ்ச் சொக்கன், தன்னை இசைத்தமிழால் பாடுபவர்கட்குப் பேரருள் புரிபவன். அப்பேரருளை அவன் பெண்ணொடு பாதியனாய் விளங்கும் அவனது திருமேனியே தெரிவிக்கும். இதனை, “பண்சமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும் - பெண்சமந்த பாகத்தன், பெம்மான், பெருந்துறையான்” என்று பாடினாள்.

அவன் தனது பேரருளால் அனைத்துயிர்கட்கும் செய்த, செய்கின்ற நலங்களை இவ்வளவினது என்று அளவிட்டுரைத்தல் கூடுமோ! ஆற்றல் மிக உடைய அமரர்களே அவற்றை அளவிடமாட்டாராய்ப் பல்காலும் பகர்ந்து அமைகின்றனர். ஆதலின், அவனது புகழ் விண்முழுதும், மண்முழுதும் பரவிப் பொலிகின்றது என்பதை, “விண்சமந்த கீர்த்தி வியன்மண்டலத்தீசன்” என்றாள்.

விண்ணில் வாழ்ந்து மண்ணிலும் மக்களால் வழிபடப்படும் தேவர் எத்துணையோ பேர் உளர். அவர் ஒருவர்க்கும் இல்லாது எங்கள் பெருந்துறைப் பெருமானுக்கு உள்ள தனிச் சிறப்பை அவனது நெற்றிக்கண்ணே காட்டுவதாகும் என்பதற்கு, “கண்சமந்த நெற்றிக்கடவுள்” என்றாள். இத்தகைய பெருமான், வைகைநீர் பெருகியதால், இயல்பாகவே ஆரவாரத்தைபுடைய மதுரையில் பேராரவாரம் எழ அதுபொழுது

தான் மண்சமக்கும் கூலியாளாய்ச் சென்றான் என்றற்கு, “கலி மதுரை மண்சமந்து” என்று கூறினான்.

மண்சமந்ததிலும் கூலியாளாய்ச் சென்று மண்சமக்கவும், அதிலும், எளியவள்தரும் பிட்டினைக் கூலியாகப்பெற்று மண்சமக்கவும், மண்சமக்கச் சென்றவன் அதனை ஒழுங்காகச் செய்து ஒருவரும் அறியாமல்மீளாது, முரண்பல புரிந்து பாண்டியன் பிரம்படியைப் பட்டு மீண்டது, தான் அடியார்க்கு எளியனாகும் திறத்தையும், தான் உலகிற்கெல்லாம் உயிராய் நின்றலையும் புலப்படுத்துதற்கேயன்றே என நினைந்து, “கூலிகொண்டு, அக்கோனால் மொத்துண்டு, புண்சமந்த” என்று எடுத்துக் கூறினான். ‘அக்கோவால் அடியுண்டு’ என்து, “மொத்துண்டு” என்றது, இறைவனது, உயர்வற உயர்ந்த உயர்வையும், அவன் அடியார் பொருட்டு எதனையும் ஏற்கும் எளிமையையும் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகின்ற தன்றே! “பொன்மேனி” என்றதும், அங்ஙனம் அத்திருமேனியின் அருமையை விளக்கி நிற்கின்றது.

இறைவனது திருமேனி தோலும், எலும்பும், உதிரமும், இறைச்சியும் முதலியவற்றால் ஆனதன்று. சத்தியே அவன் வடிவம். ஆகையால், அஃது அடிக்கப்படுவதும் அன்று; அடியினால், கன்றுதலும், சிதைதலும், புண்ணாத்தலும் போன்ற குறைபாடுகளை எய்துவதும் அன்று, ஆயினும். அத்திருமேனியில் புண் உண்டானது போலவும், அப்புண்ணினை அவன் என்றும் தாங்கிநிற்பதுபோலவும் இவள் கூறியது, அத்திருவிளையாடலின் பேரருள் திறத்தை நினைந்தேயாம். இங்ஙனம் பெருந்துறைப் பெருமான் பேரருள் திறத்தில் எஞ்ஞான்றும் ஈடுபடுபவள் இவள் என்றால், சமையம் வாய்க்கும் பொழுது அதனையன்றி வேறு எதனைப் பாடுவாள்! அதனால்தான் “அப் பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மாய்” என்றுபாடி அம்மனையை எறிந்தாள்.

(தொடரும்)

தருமையாநீசப் பல்கலைக்கல்லூரி பேராசிரியர், சித்தாந்தக் கலைமணி, மகா வித்துவான், திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள், நம் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி திருவாசக உரை ‘குமரகுருபரனுக்கு’த் தொடர்ந்து உதவ இணங்கியுள்ளார்கள்.

உள்ளமும் உடலும்

திரு. வித்துவான். நடேச நாராயணன் அவர்கள்,

மனித வாழ்க்கையில் துன்பம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் உள்ளமும் உடலும் ஒன்றாமையே. உள்ளமும் உடலும் ஒரே நிலையில் - ஒரே போக்கில் செயலாற்றுமெனின், ஒரே தன்மையையே விரும்பி நிற்குமெனின் மேற்கொள்ளும் செயல், தீயதெனினும் நல்லதெனினும் இன்னல் ஏற்படாது. அரசியற் போராட்டங்களில் ஈடுபடுவோர் தாம் கொண்ட உள்ளத்தின் உறுதிக் கேற்ப உடலும் ஒத்துழைக்கக் காண்கின்றனர். அதனால் உடற்கு ஊறு நேரினும், இறுதியே நேரினும் இன்னல் உருது இன்பமே எய்துகின்றனர்.

தீயதையே இலட்சியமாகக் கொண்ட ஒருவன்கூட அதனால்வரும் இன்னலையும் உள்ள உடல் உறவால் இன்பமாக எண்ணித் தியாகம் செய்கின்றான். தீயதால், இன்னல் ஏற்படுவதானால், அது அவனின் உள்ளமும் உடலும் ஒருங்கு ஒத்தமையவில்லை என்பதையே காட்டும்.

ஒரே நேரத்தில், ஓர் இடத்தில் பேராசிரியர் ஒருவரின் சொற்பொழிவு நடைபெற விருக்கின்றது; மற்றோரிடத்தில் நடிகை ஒருத்தியின் நடனம் நடைபெறவிருக்கின்றது என வைத்துக்கொள்வோம். ஒருவன் இவைகளைக் காண விரும்புகின்றான். அவனது உள்ளம், 'பேராசிரியரின் சொற்பொழிவு அறிவுக்கு விருந்தாக இருக்கும்' என்று எண்ணுகின்றது; 'அங்குதான் செல்லவேண்டும்' என்று துணிகின்றது. ஆனால் அவன் உடலோ (கண், செவி போன்ற புலன்களோ) நடிகையின் நடனத்தைக் காணவும் பாட்டைக் கேட்கவும் விரும்புகின்றது. இந்நிலையில்தான் உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும்

போராட்டம் எழுகின்றது; இரண்டும் இங்கு வேறுபடுகின்றன. உள்ளம் அறிவாலும் உடல் ஆரவாரங்களாலும் ஈர்க்கப்படுகின்றது. அதனால், 'எந்நிகழ்ச்சியைக் காணச் செல்வது? இதனையா? அதனையா?' என்ற போராட்டத்திற்கு அவை ஆளாகின்றன. ஆளாவதால் அமைதியின்மை-தெளிவின்மை-வேதனை எழுகின்றது. ஆனால் உள்ளமும் உடலுமாகிய அவை இரண்டும் ஒரே போக்கில் ஒரே நோக்கில் செல்லுமாயின் போராட்டமே இல்லை; அதனால் துன்பமும் இல்லை.

உள்ளமானது பிற பெண்டிரைப் பற்றித் தவறாக எண்ணக்கூடாது என உறுதி கொள்ளும். ஆனால் கண்களோ, பார்க்கும் பெண்டிரைப் பற்றிச் சில சமயங்களில் தவறாக எண்ணி எங்கவும் கூடும். உள்ளம் அஞ்சும்; கண்களோ மிஞ்சும். உள்ளம் கூசும்; கண்களோ பேசும். எனவே கண்களும் உள்ளத்தைப் போன்றே நன்னிலையிலிருந்தால், பிற மாதைத் தாயாகப் பார்க்கவோ, சகோதரியாகக் காணவோ தான் செய்யும். அஃதன்றி அறிவின் வழி நில்லும் உள்ளம், நேர்மையின் சார்பாகவும், அற்ப ஆரவார இன்பத்தின் வழி செல்லும் (உடற்புலன்களுள் ஒன்றாகிய) கண், கயமையின் சார்பாகவும் சென்றால் இரண்டிற்கும் போராட்டம்தான். ஒன்று, உள்ளம் போகும் வழி கண்ணோ, அன்றிக் கண் போகும் வழி உள்ளமோ இணைய வேண்டும். (அவ்வாறு ஒன்றோடொன்றை இணைய வைக்க எண்ணும்போது, "தீதொரிநன்றின்பால் உய்ப்பதறிவு" என்னும் குறளடியை நினைவிற்கொண்டு செயலாற்ற முனைதல் வேண்டும்)

உள்ளமோ தேர்வை எண்ணிப் படிக்க வேண்டும் என்று கருதுகின்றது. உடலோ (பொறிபுலன்களை உணர்த்தும்) நிழற்படக்காட்சி (சினிமா) காணவும் விளையாடவும் அற்ப ஆனந்தத்தைக் கிளரும் திரைப்படப் பாடல்களைக் கேட்கவும் பலரோடு கூடி வெட்டிப் பேச்சு பேசவும் ஊர் சுற்றவுமான ஆசைச் சிறுமைகளை விரும்புகின்றது. இந்நிலையில் உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் போராட்டம் எழுகின்றது. தேர்வுக்குப் படிப்பதா, திரைப்படத்துக்குச் செல்வதா என்ற போராட்

டந்தான். இதனால் எளிதில் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. அமைதி குலைகிறது; துன்பம் தோன்றுகின்றது. எனவே உள்ளம்போகும் வழி உடலோ, உடல்போகும் வழி உள்ளமோ இயைந்து பிரிவின்றிச் செல்லுமானால்தான் இன்பம்.

உள்ளம் எந்தப்பொருளை விரும்புகின்றதோ அந்தப் பொருளின் உருவைக், கண்களாலும் அதன் ஒலியைச் செவிகளாலும் அதன் சுவையை, நாவாலும் அதன் மணத்தை, மூக்காலும் அதன் மேனியைக், கரங்களாலும் கண்டும் கேட்டும், உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறியவேண்டும். இவ்வாறு உள்ளத்தில் உறையும் பொருளோ எண்ணமோ உடற் கூறுகளாகிய ஐம்பொறிகளிலும் அதனதன் இயல்புக்கேற்ப இடம் பெறல் வேண்டும். அவ்வாறு இடம்பெற்றால்தான் குறிக் கோள் நிறைவுறும்; அமைதியின்மை அழியும்; இன்பம்வழியும்.

உள்ளத்தில் எப்பொருளும் எந்நிலைவும் எளிதில் தோன்றிவிடும். அவ்வாறு உள்ளத்தில் மட்டும் தோன்றிவிடுவதனாலேயே அவ்வெண்ணம், அக் குறிக் கோள் உறுதிபெற்று விடும், நிறைவெய்திவிடும் என்று கூறிட முடியாது. அவ்வுணர்வு உடலிலும் - பொறிபுலன்களிலும் - இடம்பெற வேண்டும். அப்போதுதான் உறுதிபெற்று நிறைவு எய்தும். எவ்வுணர்வும் உடலில் இடம்பெறுவது (புலன்களிலும் தங்குவது) எளிதன்று. அது பயிற்சியினால்தான் வரமுடியும் பொறி புலன்களில் பயின்றுவந்த ஒன்று, உள்ளத்தை எளிதில் ஈர்க்கும். ஆனால் உள்ளத்தில் மட்டும் பயின்ற ஒன்று (செயலளவில் இடம்பெறாத ஒன்று) உடம்பில் - பொறி புலன்களில் - அவ்வளவு எளிதில் இடம்பெறாது; நிலைபெறாது. எனவே ஏதேனும் ஒரு குறிக் கோள் நிறைவெய்த வேண்டுமாயின் அதற்கு உள்ளமும் உடற்புலன்களும் ஒன்றாக இணைந்து செயல்பட வேண்டும். இவ்வாறு உள்ளமும் உடலும் ஒன்றாக எல்லோர்க்கும் இயைந்து விடுவதில்லை. பெரும்பாலோர் இவ்விரண்டின் ஒத்துழைப்பைப் பெற மாட்டாதவராய்ப் போராட்டத்திற்கே ஆளாவர். இத்தகைய போராட்டம் திருநாவுக்கரசு நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்,

அருணகிரியார் போன்றவர்க்குக் கூட ஆரம்பகாலங்களில் ரிகழ்ந்ததாகத் தெரிகின்றது.

“மெய்யுளே விளக்கை ஏற்றி
வேண்டள வுயரத் தூண்டி
உய்வதோர் உபாயம் பற்றி
உகக்கின்றேன் ; உகவா வண்ணம்
ஐவரை அகத்தே வைத்தீர்
அவர்களே வலியர் சாலச்
செய்வதொன் றறிய மாட்டேன்
திருப்புக லூர னீரே”

—நாவுக்கரசர்

“ஐவர் கொண்டிங்கு ஆட்ட ஆடி
ஆழ்குழிப்பட்டு அழுந்து வேனுக்கு
உய்யுமாறு ஒன்று அருளிச் செய்யீர்
ஊணகாந்தன் தளியு னீரே”

—சுந்தரர்

“ஓரவொட்டார் ஒன்றை உன்னவொட்டார்
மலரிட்டுனதுதாள்
சேரவொட்டார் ஐவர் செய்வதென் யான்?”

—அருணகிரியார்

இவ்வாறு உள்ளத்திற்கு மாறுபட்டு நின்று, உடற்புலன்கள் அல்லல் தந்ததைப் பலருங் கூறியுள்ளனர்.

மணிவாசகப்பெருமானுக்கும் தொடக்கத்தில் இத்தகைய நிலை ஏற்பட்டது போலும். அதனால்தான் அவர்,

“மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்
நலந்தான் இலாதேன்”

என்றும்,

“மாறியின்று என்னை மயக்கிடும்
வஞ்சப் புலன்”

என்றும் கூறியுள்ளார்.

தொடக்கத்தில் இவ்வாறு உள்ள உடல் போராட்டத் திற்கு ஆட்பட்டதாகக் கூறிய மணிவாசகர், பின்னர், தமக்கு உள்ளமும் உடற்புலன்களும் ஒத்த தன்மையில் இயங்க ஆரம்பித்து விட்டன எனக் கூறியுள்ளார்.

நித்தியத்துவமான இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தடையாக நிற்பது, அநித்திய இன்பங்களில் நாட்டம் கொள்ளும் உடற்புலன்களையாகும். அப்புலன்கள் உள்ளத்துடன் ஒத்துழைக்கத்தொடங்கிவிட்டால் பிறகு தன்பமே இல்லை; எப்போதும் இன்பந்தான்.

இத்தகைய இன்பம் - உள்ள உடல் உறவு - தமக்குக் கிட்டியதற்குக் காரணம், இறைவனின் பேரருளே, பெருங்கருணையே என்கிறார் மணிவாசகர்.

“எந்தவிதத்தாலும் யாதொரு குறையும் இன்றி நிறைவாக உள்ளவனே! குற்றம் சிறிதும் இல்லாத இன்சுவை அமுதம் போன்றவனே! முடிவில்லாத இளமையான ஒளிக் குன்றை ஒத்தவனே! என் மனத்தில் மந்திரமாகவும் மந்திரத்தின் பொருளாகவும் வந்து நிலைபெற்ற அரசனே! கரைகடந்த வெள்ளம்போல் உள்ளத்தில் நிறைகின்ற பெருந்துறைப் பெருமானே! தலைவனே! நீ என் உடலையும் இடமாகக் கொண்டாய்! இனியான் உன்னிடம் என்ன இரக்க வேண்டியுள்ளது? உள்ளத்தில் இடம்பெற்றதுபோல் உடற்புலன்களிலும் இடம் பெற்றுவிட்டாய்!

“உள்ளம் பண்புடன் இருந்தாலும் அவ்வுள்ளம், பொறிகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட உடலால் பாதிக்கக்கூடும்; துன்பம் உறக்கூடும். ஆனால் அத்துன்பத்தினின்றும் இறைவா நீ என்னை விடுவித்துவிட்டாய். என் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றதுபோல் உடலிலும் இடம்பெற்று விட்டாய். உள்ளமும் உடலும் ஒன்றையே நாடின் ஒன்றாலேயே இயக்கப்படி அதுவே துன்பம் சிறிதும் இன்பத்தைச் செய்யும். அத்தகைய இன்பம் பயக்கும் உள்ள உடல் உறவு அடியேனுக்கு வாய்த்துவிட்டது.

“அறிவுப் பண்புகளால் ஆன உள்ளத்தில் இடம்பெற்ற எம்பெருமானே! நீ எனது புலன்களால் ஆய உடலிலும் இடம்பெற்றுவிட்டாய். பார்க்கின்ற பொருள்களில் எல்லாம் உன்னையே காணுகின்றேன். கேட்கின்ற மொழிகளிலெல்லாம் உன் ஆற்றலையே கேட்கின்றேன். சுவைக்கும் பொருள்களில் எல்லாம் உன் கருணையின் இனிமையையே சுவைக்கின்

றேன். நுகர்கின்ற பொருள்களில் எல்லாம் உனது அருளே மணப்பதை உணர்கின்றேன். தொடுகின்ற பொருள்களி லெல்லாம் உனது இயல்பினையே ஸ்பரிசித்து மகிழ்கின்றேன். இவ்வாறு 'ஐம்புலன்கள் ஆர வந்து எனை ஆட்கொண்டு' விட்டாய்.

“உள்ளம் எண்ணுவதையெல்லாம் உடலாலும் (பொறி புலன்களாலும்) அனுபவிக்கின்றேன். உடல் அறிபவைகளை யெல்லாம் உள்ளத்தாலும் உணர்கின்றேன். மனிதர்க்கு, தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களினால், மாறுபாடுகளினால் போராட்டங்களை இடையூறுகளை உண்டு பண்ணும் உள் ளமும் உடலும் என்அளவில் ஒன்றாக இயங்க ஆரம்பித்து விட்டன. அறிவாய உள்ளம் உன்னையே எண்ணுவது போலவே புலன்களாலாய உடலும் உன்னையே பார்த்தும், கேட்டும் சுவைத்தும் மோந்தும் தொட்டும் இன்புற ஆரம் பித்து விட்டது.

“நீ ஒருவனே உள்ளத்தையும் உடலையும் ஒருங்கே இயக்குகின்றாய். உன் நினைவே இரண்டின் இயக்கத்தக்கும் பொருளாயின. உள்ளத்தில் நிறைந்திருந்த நீ உடலில் இடம் பெறுகிருந்த காரணத்தினால்தான் நேற்றுவரையில் எனது உடல், புற ஆரவாரங்களிலே சிக்குண்டு உள்ளத்திடன் வேறுபட்டு நின்று துயரை விளைவித்தது. ஆனால் இன்றே எனது உள்ளத்தில் இடம்பெற்ற நீ எனது உடலிலும் இடம் பெற்றுவிட்டாய். ‘ஊனும் உயிரும் உணர்வுமாய் உள்ளும் புறத்தும்’ நின்று இயக்குகின்றாய்.

“எனது உயிராகிய வண்டியை இழுத்துச் செல்லும் உள் ளமும் உடலுமாகிய இருமாடுகளும் ‘நடை’யில் மாறுபடு கின்றன. ஒரே நிலையில் ஓட்டக்கூடிய எல்லா மாடுகளையும் போல் இந்த இருமாடுகளையும் ஓட்ட முடிவதில்லை. இம் மாடுகள் செல்லும் வழியோ இடர்நிறைந்தது. மெய்யும் பொய்யுமாகிய மேடும் பள்ளமும், விருப்பும் வெறுப்புமாகிய சேறும் சகதியும், இன்பமும் தன்பமுமாகிய கல்லும் முள்ளும், இளமையும் முதுமையுமாகிய மழையும் வெயிலும், வெற் றியும் தோல்வியுமாகிய பகலும் இரவும் வழியெல்லாம்

அமைந்தும் நிறைந்தும் காண்கின்றன. அத்தகைய வழியில் இரண்டும் நடையொழுக்கத்தில் மாறுபடுமெனின் துன்பந்தான். இவ்வாறு எல்லோருக்கும் உள்ளமும் உடலுமாகிய மாடுகளின் நடையொழுக்க மாறுபாட்டால் துன்பம் நிகழத்தான் செய்கிறது.

“எனினும் அவ்விரண்டையும் ஒன்றாகவும் திறமையாகவும் ஓட்டக்கூடியவன் நீ யொருவனே. இன்று நீயே வந்து அப்பணியை மேற்கொண்டுவிட்டாய். வண்டியின் இருமாடுகளையும் ஒருங்கே செலுத்தும் திறம்பெற்ற சாரதியாகவே என்னிடத்தே வந்து அமர்ந்துவிட்டாய். நேற்றுவரை உள்ளமெனும் மாட்டின்மேல் மட்டும் கவனம் வைத்து அதனை நீயே உரிமையாகப் பெற்று ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாய். உன் விருப்பத்திற்கு உகந்ததாகாத உடலாகிய மாடு பலவாறு நடந்து, உள்ள மாட்டோடு பொருந்தாது நடந்து உயிராகிய வண்டியை ஆட்டங் கொடுக்கச் செய்தது. ஆனால் இன்றே அந்த உடல்மாட்டையும் நீயே ஏற்றுக்கொண்டாய். ‘ஊனெலாம் நின்றுருகப் டகுந்தாண்டாய்’. இரண்டு மாடுகளும் உனக்குச் சொந்தமாகிவிட்டன. உன் கட்டுக்குள் அடங்கி விட்டன.

“உள்ளமாகிய மாட்டைமட்டும் உனக்கே தந்துவிட்டாயான், உடல்மாட்டைத் தரமுடியாமல் தவித்தேன். ஒன்று மிஞ்சி இருப்பதால் பயன் யாது? அதனால் இன்று அந்த மாட்டையும் உனக்காக்கிவிட்டு, உன்னை எனக்காக்கிக் கொண்டேன். உள்ளமும் உடலுமாகிய மாடுகளைப் பெற்ற நீ அவற்றால் என் உயிராகிய வண்டியையே ஓட்டத்தொடங்கி விட்டாய். நீயே உன் வீட்டை நோக்கி ஓட்டத்தொடங்கி விட்டாய். அதனால் இனி எனக்கு அச்சமில்லை. இனி யான் போராட்டத்தால் அல்லலுறமாட்டேன். எனவே உன்னிடம் இறந்துகேட்க வேண்டியதும் வேறொன்றில்லை. உன் வரவால், பெறுவதையே நினைக்கவும் நினைப்பதையே பெறவும் திறம்பெற்ற யான் வேறெதை நாட வேண்டும்?

“உன்னை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டாய். அதற்குப் பதிலாக என்னை நீ ஏற்றுக் கொண்டாய். சங்கரனே! திறம்

மிக்கவர் யார் எனக்கண்டுகொள்! உன்னை யான் பெற்றதால் அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன். உடலும் உள்ளமும் போராட்டத்தில் ஈடுபடாமல் உன் அருளுறைவால் ஒன்றுபட்டு இயங்கும்போது, அந்தமில் ஆனந்தமன்றி, எல்லையில் இன்பமன்றி வேறெதைக் காணமுடியும்? அனுபவிக்க முடியும்? உன்னைப் பெற்றேன்; உன் அருள்பெற்றேன்; எல்லாம் பெற்றேன். ஆனால் இந்த நாயேனிடமிருந்து நீ என்ன பெற்றாய்? எனது உள்ளத்தோடு உடலையும் பெற்றாய். எனது சிந்தையையே இடமாகக் கொண்டிருந்த நீ, எனது உடலையும் உன்னுடையதாக்கிக் கொண்டாய். அதனால் என்னுடைய இன்னலை நீக்கினாய்; எனக்குப் பேரீன்பம் தந்தாய். அதற்கு யான் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன்? இனி எவரையும் எப்போதும் எதனையும் இரக்கவேண்டிய நிலை இல்லாதவாறு இன்ப வாழ்வையே அளித்த உனக்கு யான், சிறியேன் கைம்மாறு செய்யமுடியாதவனாக இருக்கின்றேனே! 'யானாகிய உன்னை விழுங்கி வெறுந்தானாய்; நீ நிலைநின்றபின் யான் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? யான் எத்தகைய கைம்மாறும் செய்யமுடியாதவனாக ஏங்கி நிற்கின்றேன்.'

இதுகாறும் கூறிய தெள்ளிய கருத்துக்களைத் தெவிட்டுதலற்ற தேன்தமிழ்ப் பாக்களாகச் சுருக்கித் தந்துள்ளார், ஆராப்பெருங் காதலால் அகங்குழைந்துருகிய மணிவாசகப் பெருமான்:

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
 ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
 மறையுமாய் மறையின் பெருருமாய் வந்தென்
 மனத்திடை மன்னிய மன்னே
 சிறைபெரு நீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயும்
 திரும்பெருந் துறையுறை சிவனே
 இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய்
 இனியுன்னை என்னிரக் கேனே.

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
 சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
 அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
 யாதுநீ பெற்றதொன் நென்பால்

சிந்தையே கோயில் கொண்டஎம் பெருமான்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
 யான்இதற் கிலனொர்கை மாறே

—(திருவாசகம்: கோயில்திருப்பதிகம் 5. 10)

முதற்பாட்டில், “சிந்தையாய்ப் பாயும்... .... இறைவனே நீ என் உடலிடங் கொண்டாய்” என்றும் அடுத்த பாட்டில், “சிந்தையே கோயில்கொண்ட ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்” என்றும் கூறி இறைவன், உடலில் இடம்பெற்றதன் சிறப்பை, அருஞ்செயலைப் போற்றுகின்றார். மேற்கூறிய இருபாடல் களிலும் அவர் கூற வந்தது, இறைவன் உடலிடங் கொண்ட தன்மையை மட்டும் உணர்த்தவேயாகும். உன்னித் தெளியின் உட்கிடக்கை விளங்கும்; உண்மை தோன்றும். இதனால், இதுகாறும் இறைவன் உள்ளத்தோடு மட்டும் நின்று உடலிற் புகாததை, ஐம்புலவழி அமையாததைப் பெருங்குறையாக எண்ணியிருந்தார் என்பது தெரிகின்றது. இல்லையானால், உடலில் அவன் இடங்கொண்ட வுடனேயே இரக்கவேண்டியது இனியொன்றுமில்லை எனத் திட்டவட்டமாக உரைப்பானேன்?

எப்போதும் எவரையும் எதனையும் இரக்காத நிலைமைக்கு உள்ளாக் து இறைவன் உடலிடங் கொண்டதே காரணம் ஆகுமெனின், அச்செயல் எத்தகைய உயர்வுடையது, எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை நாம் நுனித்துணர வேண்டும். இறைவன் உடலிலும் விளங்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த காரணத்தினால்தான், அத்தகைய நிலை அடைந்ததும், ‘அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்’ என்று கூறிக் களிப்பாராயினர்.

இறைவனை, அவனருளின்றி நாம் பெற்றிடமுடியாது. அஃதேபோல் நம்மையும் அவனருளின்றி அவனுக்குக் கொடுத்திடவும் முடியாது. இறைவனே கருணை கூர்ந்து அவனை நமக்குத்தர முன்வர வேண்டும். அஃதேபோல் நம்மை அவனுக்காக எடுத்துக் கொள்ளவும் அவன்தான் கருணைகூர்ந்து முன்வந்தாக வேண்டும். அவனருளின் உதவியின்றி ஏதும் நடவாது. அதனால், ‘உன்னை நான் எடுத்துக்கொண்டேன்; என்னை உனக்குக் கொடுத்து விட்டேன்’ என்று தன் செய

லாகக் கூறாமல், 'உன்னை எனக்குத் தந்தாய்; என்னை உனக்கு எடுத்துக் கொண்டாய்.' என்று அவன் செயலாகவே கூறுவாராயினர். அவனை வணங்குவதற்கும் அவனருளே வேண்டும் எனும் பொருள்பட "அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி" என்று கூறியவர், இங்கும் அவ்வுணர்வு கெடாமல், "தந்தது உன் தன்னைக் கொண்டது என் தன்னை" என்று அவனருளையே ஏதுவாக்கினார்.

கொண்டது என் தன்னை என்று தொடங்காமல், தந்தது உன்தன்னை என்று தொடங்கியிருப்பது, இறைவனைத் தனக்காக்கிக் கொள்வதில் அவருக்கிருந்த பெருவேட்கையையும் இறைவன் தனக்காகி விட்டதால் அவருக்கேற்பட்ட பெருமகிழ்ச்சியையும் காட்டுகின்றது.

தந்தது உன்தன்னை = அறிவு மயமான அருளுருவான தன்னை எனக்குத் தந்துவிட்டாய். கொண்டது என்தன்னை = அற்பமான என் உடம்பையும் உள்ளத்தையும் நீ எடுத்துக் கொண்டாய். உனக்கே உரிமையாக்கிக் கொண்டாய். ✓

"உன்னைப் பெற்றதால் உன்னை எனக்குத் தந்ததால் யான் இறுதியில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன். ஆனால் என்னை நீ எடுத்துக் கொண்டதால் நீ அடைந்த பயன் யாதோ? ஒன்றுமில்லையன்றோ ?

"இவ்வாறு உன்னை என்பால் கருணை கூருமாறும் என் பொறிபுலன்களில் வந்து குடியிருக்குமாறும் செய்து கொண்டேனே - அதாவது நாயேனாகிய என்னையும் நீ எடுத்து கொள்ளுமாறு, உனக்கே உரிமையாக்கிக் கொள்ளுமாறு உன் மனத்தை நெகிழச் செய்தேனே - அதனால் யானே சதுரப்பாடுடையேன் ஆனேன்."

இத்தகைய சதுரப்பாடுடைய இவர் இறைவனுக்குக் கைம்மாறு செய்யமுடியவில்லையே என ஏன் வருந்தவேண்டும்? "என்னைச் சதுரப்பாடு உடையவனாக - வல்லமையுடையவனாக-ஆக்கிய பெருமையும் உன்னையே சாரும். நீ காட்டிய கருணையில் தான் எளியேனாகிய அடியேனும் சதுரப்பாடுடையேனானேன். எனவே யான் உனக்குக் கைம்மாறு செய்ய எண்ணுகிறேன். ஆனால் என்னையே நீ எடுத்துக் கொண்ட பிறகு அடியேன் யாது கைம்மாறு செய்ய வல்லேன்?".

ஆசை

திரு ம. மாரிகோவிந்தன் அவர்கள்,
தமிழ் ஆசிரியர்,
புதுகூரைப்பேட்டை.

எடுத்தற்கறிய பிறவிதனில் மனிதப்பிறப்பு உயர்ந்ததும் சிறந்ததும் கூட என்பர். இம்மனிதப் பிறப்பில் ஆசை என்ற பெருநோய்பற்றி பிறவிகள்தோறும் வந்து தீராப்பிணியைத் தந்து மீளாத்துயரில் ஆழ்த்துகிறது. இவ்வாசை, குழவி முதல் முதியவர் வரை வளர்ந்து மானிடப் பிறவிக்கு மட்டும் மனக்கிளர்ச்சியூட்டுகிறது. ஏறும்பு முதல் யானை வரையுள்ள ஏனைய ஜீவபேதங்களுக்கும் தன் தன் இனத்திற்கேற்ப ஒரு குறிப்பிட்ட ஆசையுளதே தவிர மனித இனத்தைப்போல் பேராசைப்பிணியில் பிணிபடுவோரில்லை. உலகில் தோன்றும் மனைவி, மக்கள், உடன்பிறந்தோர், தாய், தந்தை, மாமன் மாமி ஏனையோரும் பிறவிகள்தோறும் வந்து சிலகாலம் தங்கி துணைபோல் இருந்து மறைகின்றவர்கள் எனவே அவர்கள் மீதும் அவர்கள் செல்வத்தின்மீதும் ஆசை வைத்தல்கூடாது. அது முத்திக்குத் தடையாகும். ஆசையற்றோரே பிறவியற்றவர்.

பிறவியற நினைகுவ னெனாசைப் பாடைத்தவிரேனே
என்பது திருப்புகழ்,

வளைபட்டகை மாதொடு மக்களெனும்
தளைபட்டழிய தகுமோ தகுமோ. அநுபூதி;

இதன்படி ஆசாபாசத்தை விட்டு அமைதியடைதல் வேண்டும். எண்ணற்கறிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவியில் அவரவர்களின் வினைத்திட்டப்படி ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஆசை என்ற தீராப்பிணி தொடர்ந்து வரும் எனவே வள்ளுவப் பெருந்தகை -

அவாவென்ப எல்லாஉயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து. (குறள்)

பிறவியலை ஆறு, அலைகளுடன் கூடியது, நம் வாழ்விலும் இன்பதுன்பங்கள் அலைபோல் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. ஆறு நீண்டு போவது போலே நம்பிறவியும் நீண்டு எண்ணிலா காலமாய் எண்ணிலாபிறவிகண்டு முடிவில் ஆறு கடலில் கலப்பது போல பிறவியார் இறைவன் திருவடி நிழலை யடைகின்றது. அவாவும் பற்றும் ஒழிந்தாலன்றி பிறவித்துன்பம் நீங்காது. பற்றற்றவன் பரமன், அவன் மீது பற்று வைக்க வேண்டும், அவ்விதம் வைக்க ஏனைய பற்றுக்கள் தானே யகலும். உம்பரும் அறியாச் செம்பெருமானாகிய அண்ணலை அகங்குழைந்து உருகிப் பாடி வழிபட அவாவானது சூரியனைக் கண்டு பனியும் ஒளியைக் கண்டு இருளும் போவது போலே நம்மை விட்டு அகலும். அவா, மெய், வாய், கண், நாசி, செவி என்ற ஐவாயின் வழிசென்று நம்மைக் கெடுக்கும். இவ்வைவாய் வழிசெல்லும் அவாவை விட்டாலன்றி கடைத்தேற முடியாது. எனவே

கைவாய் கதிர் வேல் முருகன் கழல்பெற்று
உய்வாய் மனனே யொழிவாய் யொழிவாய்
மெய், வாய்விழி, நாசியோடு செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல்லும் அவாவினையே.

அநுபூதி

ஆசைஎனும் பெருங் காற்றோடிவம்பஞ்செனவு மனதலை யுங் காலம் மோசம்வரும் என்பதை விளக்க ராமகிருஷ்ண பரமாம்ஸர் கூறும் கீழ்க்கண்ட கதையைக் கூறுமின்.

தேசாந்திரம் திரிந்து வியர்த்து களைத்த ஒருவன் தூரத்தில் நின்ற ஒருமரத்தைக்கண்டு விரைந்துசென்று அதன் நிழலில் அமர்ந்தான், அதுஒரு கல்பதரு என்பதை அவன்றியான். நிழல் இருந்த அருமையில் மனஎண்ணம் தூண்டல் பெற்று "ஆகா இப்போது ஒருமிருதுவான படுக்கையிருந்தால் நான் எவ்வளவு சுகமாய் தூங்குவேன்" என்றதும் அருகில் ஒரு படுக்கையிருப்பதைக் கண்டு அதுவந்த விதமறியாதவனாய் அதைவிடுத்து ஆனந்தமாய் படுத்தான், உடம்பெல்லாம் ஒரேவலி. கைகால் பிடிக்க இளமங்கையர் இருப்பின் சுகத்திலும் சுகமல்லவா என்றதும் இரு இளமங்கையர் தனது காலடியில் உட்கார்ந்து

கால்பிடித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டான். அவன் ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. வலிசிறிது குறையவே பசிக் கொடுமைவாட்ட பட்சணம் வராதா என உன்னினான். உடனே பசியாற அறுசுவை உண்டியை உண்டு படுக்கையில் சாய்ந்தான், அவன் தனக்குண்டான அதிசயச்செயலைப்பற்றி சிந்தித்தவனாய் சிறிது பயத்தினால் இவ்வமையம் ஒருபுலி வந்தால் என்ற எண்ணம் உள்ளத்தில் எழவே ஒரு பெரிய காட்டுப்புலி ஒன்று வந்து அவன் கழுத்தைக் கடித்துக் கொன்றது. எனவே இதுமாதிரி எல்லோரும் ஆசாபாசத்தில் அலையாமல் இறைவன் தியானகாலத்தில் பொருள், புகழ், பிறயாவும் விரும்புவாயானால் அவற்றில் சிலவற்றைப் பெறக்கூடும், ஏன்? கடவுள் நாம் விரும்பியபடி கொடுக்கும் கல்பதரு அல்லவா? எதை அடைய ஒருவன் விரும்புவானோ அத்தேவதரு அதனைத்தரும். ஆனால் நீ விரும்பியதைப்பெற்று இன்புற்றிருந்த போது புலிவந்துவிட்டால் என்றமாதிரி ஒருபயம் மனதில் எழும். அந்தப்புலி நோய், பிணி, சாக்காடு, பொருள், புகழ் போன்ற குறைபாட்டால் புலியால் வரும் இன்னலைவிட பல மடங்கு பெரும்பயங்கரமாயிருக்கும், எனவே தியானம், பத்தி, ஜபம், சமயவழிபாடு இவற்றால் ஒருவன் மனதை தாய்மை செய்தால் சிறிது சிறிதாக உலக ஆசாபாசம் தீரும், என்ற கருத்தையுன்னிபாசக்கடற்குளே வீழாமல் அலைகின்ற பரிசுத்த நிலையை வேண்டி நாம் எடுத்த பிறவி இனிதேமுடியு பேராசை எனும்பிணியிற் பிணிபடா வண்ணம், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் திருவடித்துணையை நாடி, தவா அது மேன்மேல்வரா நிலையைப் பெற்று இனிது வாழ்வோமாக.

இராமேசுவரத்தில் ஸ்ரீ ருத்ரபாராயண

நீதி ரூ. 4500/-

வேதங்கள் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு. இவற்றுள் முதன் மூன்றுள் யசர் நடுவணது. இந்த யசர் வேதத்தில் நடுவணதாக இருப்பது ஸ்ரீ ருத்ரம். ஸ்ரீ ருத்ரம் பதினொரு அனுவாகங்களாகவுள்ளது. இதன்நடுவண் உள்ளது ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம். ஸ்ரீ ருத்ரம் சதருத்ரம் என்றும். உருத்திராத்யாயம் என்றும் கூறப்பெறும். வேத புருஷனுக்கு, ஸ்ரீ ருத்ரம் கண்ணும் அதனுள் இருக்கும் பஞ்சாட்சரம் கண்மணியுமாம். அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய உருத்திரபசுபதி நாயனார் என்பவர் அருமறைப்பயனாகிய உருத்திரம் அதனை இரவு பகலும் ஓதி, உமையொருபாகனார் திருவடிக்கீழ் இருக்கலானார். 'மறைகளில் சதவுருத்திரம் நவின்ரோர்' சிவலோகத்தில் வீற்றிருப்பர் என்று திருவிளையாடற் புராணம் சொல்லும். இத்தகைய சிறப்புடைய வேத மந்திரமாகிய ஸ்ரீ ருத்ரத்தைப் பின் 3 வது பாராவில் குறித்த வண்ணம் இராமேசுவரத்தில் நாடோறும் பாராயணம் செய்தற் பொருட்டுத் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி அருள்நந்தித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களால் இந்நிதி நிறுவப்பெற்றது. இது 'இராமேசுவரத்தில் ஸ்ரீ ருத்ரபாராயண நீதி' எனப் பெறும்.

2. இதற்குரிய முதற்பொருள் ரூ 4500/- ரூபா நான் காயிரத்து ஐந்நூறு. இது ஆண்டொன்றுக்கு 3½ வட்டி தரக்கூடிய நிலையான முதலீடாகக் கும்பகோணம் ஸ்டேட் பாங்க் ஆப் இந்தியாவில் முதலீடு செய்யப்பெற்றுள்ளது. பிக்சட் டிபாசிட் இரசீது நெ. 076387 தேதி 18-3-1968 - மாதங்கள் 60. - ரூ. 4500/- இது நம்மாலும் நமக்குப்பின் உரிமையுள்ளவர்களாலும் பரிபாலிக்கப் பெறும்.

3. அ. இம்முதற்பொருளினின்று கிடைக்கும் வட்டித் தொகையில் இத்தருமத்தை நடத்துவதற்குரிய நிர்வாகச் செலவுகள் போக எஞ்சியுள்ள தொகையில் இராமேசுவரத்தில் நாடோறும் மாலையில் இராமநாதசுவாமி சந்நிதியில் ஸ்ரீ ருத்ர பாராயணம் செய்யும் அந்தணர் இருவருக்குப் படிக்காசு அளிக்கப் பயன்படுத்தப் பெறும்.

ஆ. ஷு ருத்ரபாராயணம் செய்யும் அந்தணர் இராமேசுவரத்தில் பிறந்தவராய் வேதாத்தியயனம் செய்பவராய் அல்லது செய்தவராய், பிரமசாரியாய் 8 வயதுக்கு மேற்பட்டு 22 வயதுக்குட்பட்டவராய் இருத்தல் வேண்டும்.

இ. மேற்படி தகுதி உடைய பிரமசரிய அந்தணர் இருவருக்கும் நபர் ஒன்றுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ரூ. 0-25 வீதம் இருவருக்கும் ஆக நாள் ஒன்றுக்கு ரூ. 0-50 வீதம் அளிக்கப்பெறும்.

ஈ. ருத்ரபாராயணம் செய்யும் பிரமசரிய அந்தணர் இருவரும் நாடோறும் ஸ்ரீ ருத்ரபாராயணம் செய்ததாக இராமேசுவரம் இராமநாதசுவாமி தேவஸ்தானம் நிர்வாக அதிகாரியிடம் இருந்து மாதந்தோறும் அத்தாட்சி பெற்று நமக்கு அனுப்புவீத்தால் அவ்விருவருக்கும் ருத்ரபாராயணம் செய்த நாட்களுக்கு மட்டும் உரிய தொகை அதாவது நாள் ஒன்றுக்கு நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 0-25 வீதம் ஆகும் தொகை அவ்விருவருக்கும் தனித்தனி மணியார்டரில் அனுப்பப்பெறும்.

உ. ஷு ருத்திரபாராயணம் செய்பவர் பிரமசாரி அல்லாத அதாவது மணமானவராக இருந்தால் ஷு படிக்காசத் தொகை பெறுவதற்கு உரியவர் அல்லர்.

4. ஷு படிக்காசத் தொகை வட்டி வரவுக்கு ஏற்பக் குறைக்கவும் கூட்டவும் பெறும். ஷு இருவருக்கும் படிக்காசத் தொகை அளித்த பிறகு தொகை எஞ்சியிருப்பின் நம் மால் திருச்செந்தூர் ஸ்ரீ ருத்ரபாராயண பட்டர்க்கு அளிக்கும் படிக்காசத் தொகையுடன் சேர்த்துப் படிக்காச அளிக்கப் பயன்படுத்தப்பெறும்.

5. இவ்வட்டி வருமானம் வேறு எந்த முறையிலும் பயன்படுத்தப் பெறமாட்டாது. இதற்குரிய முதற்பொருள் திரும்பியளிக்கப்பெற்றதும் அதிகவட்டி வரக்கூடிய அரசியல் கடன்தாள்களிலோ அல்லது நிலையான முதலீடுகளிலோ முதலீடு செய்யப்பெறும். இம்முதற்பொருள் நம்பேரிலும் நமக்குப்பின் உரிமையுள்ளவர்கள் பேரிலும் இருந்துவரும்.

Tirupanandal } (Sd.) Kasivasi Arulnandi Tambiran
Dated 23-3-1968

கலைக்கோயிலில் வரப்பெற்றுக் கொண்ட புத்தகங்களின் விபரம் (தொடர்ச்சி)

தொடர் எண் புத்தகத்தின் பெயர்

ஆசிரியர் பெயர்

11370 வித்துவான் தேர்வு வினா-விடை

ஆசிரியர் வித்துவான் தா. ம. வெள்ளை

11371 அருளும் ஆற்றலும்

வாரணம், திருப்பனத்தூள்

11372 பூமித் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் நூல்

11373, 74 சேக்கிழார் நாயனார் புராணம்

தருமை ஆதீனம்

நிலைய வெளியீடு

11375 S. T. Hindu College Magazine April '67

A Life Divine Publication

DHARMAPURAM ADHINAM

11376 Kedar Badri Yatra

11377, 78, 79, 80, 81, 82 Saiva-Siddhanta

11383 Sri Nataraja's Gnana Leela

11384 Varanasi Endowments

By H. H. Sri-La-Sri Kasivasi Swamigal

Avl, Tirupanandal

11385 சிவஞானபோதம்-உரை

ஆசிரியர் ஜி. வரதராஜன்

11386 பவானிகூடல்

மகாகும்பாபிஷேகமலர்

11387 தமிழ்க்கூடலில் முத்துக்கள்

திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

11388 சித்தாந்தத் தெளிவியல்

தருமையாதீனம்

(தொடரும்)